

ANIMORPHS

Be afraid. . . .

The Change

K. A. Applegate

Đội Lốt

Series Animorphs Phần 13

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 12

KÊ ĐÀO NGŨ

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

PHẦN THƯỞNG CHO LÒNG DỮNG CẢM

CHƯƠNG 16

CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 18

CHƯƠNG 19

CHƯƠNG 20

CHƯƠNG 21

CHƯƠNG 22

CHƯƠNG 23

CHƯƠNG 24

CHƯƠNG 25

CHƯƠNG 26

CHƯƠNG 27

1. Người kể chuyện:

Rachel

2. Nội dung:

Trong một lần đi dã ngoại tại Lâm Viên, để cứu thoát một chú nhóc bị rơi vào chuồng cá sấu, Rachel buộc phải thu nạp ADN cá sấu. Tuy nhiên, ADN của cá sấu gây dị ứng trong cơ thể Rachel. Nhờ bị rối loạn ADN, biến hình lung tung, không kiểm soát được.

Biến hình thành hải âu, các thành viên hội Animorphs biết được Jeremy Jason - một thần tượng của tuổi teen - tự nguyện trở thành vật chủ và chấp nhận bị Mượn xác, trở thành phát ngôn viên của Nhóm Chia Sẻ, để thỏa mãn tham vọng cá nhân. Hội Animorphs quyết định không để kế hoạch này trở thành hiện thực. Trong chương trình *Barry and Cindy Sue Show*, cả Rachel - cô gái tai họa - và Jeremy đều là khách mời phỏng vấn. Các thành viên Hội Animorphs biến hình thành những con thú hoang khuấy động và làm náo loạn chương trình. Cũng trong thời gian của chương trình, Rachel biến hình thành cá sấu, ngoạm Jeremy, buộc con sên Yeerk phải chui ra khỏi đầu hắn. Cassie biến hình thành Rachel để hoàn thành cuộc phỏng vấn. Con sên Yeerk trong đầu Jeremy bò ra ngoài và bị giẫm nát. Rachel ới ra cục ADN cá sấu gây dị ứng. Rachel trở lại cuộc sống bình thường. Jeremy đến sống ở Trung Á, không bao giờ xuất hiện trước công chúng nữa. Kế hoạch của Hội thành công.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax
Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake:
Marco: Lima
Rachel: Cá sấu
Cassie: Rachel
Tobias:
Ax:

5. Những lối hình được sử dụng:

Jake: Hải âu, Cá heo, Gián
Marco: Hải âu, Cá heo, Ruồi, Lima
Rachel: Cá sấu, Ruồi, Voi, Gấu xám, Hải âu, Kiến, Đại bàng đầu bạc, Sói
Cassie: Cú sừng, Hải âu, Cá heo, Sóc, Rachel
Tobias:
Ax: Điều mướp, Cá mập, Ruồi, Người

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Tobias.

Tôi sống trong một khu rừng cạnh đồng cỏ. Trong lãnh địa của tôi còn có những con vật khác nữa: nào là cú, chim giẻ cùi, cáo, gấu trúc... cả kiến và nhện nữa. Nhưng chẳng có con điều hâu đuôi đỏ nào khác ngoại trừ tôi.

Tên tôi là Tobias, và tôi là con người.

Ít nhất cũng là như vậy.

Ý tôi là tôi vẫn còn mang những cách thức của con người trong mình. Tôi vẫn còn sử dụng được ngôn ngữ, dù không nói được theo cách thông thường mà phải nói bằng cách truyền ý nghĩ. Đơn giản vì tôi được sinh ra từ đầu là một con người, trong một thân xác con người với đầy đủ tay, chân, tóc và miệng, dù giờ đây, tôi lại có cặp cánh, lông vũ và móng vuốt sắc...

Lúc này đây, trời sắp hùng đông và tôi đang nhẩn nại đậu trên một nhánh cây du đang chết khô, dõi nhìn khắp cánh đồng cỏ...

Tôi biết tổng lối đi và hang hốc của lũ chuột, lũ thỏ, biết tại sao mà thỉnh thoảng những thân cỏ khô cao ngều xao động...

Tôi xoè cánh ra một cách chậm rãi, êm ru rồi thả lỏng các móng vuốt đang bám chặt vào nhánh cây và buông mình rơi nhẹ nhàng về phía trước.

Đám cỏ động dậy một cách... gian tà.

Nhìn xuyên qua đám cỏ, tôi thấy một mảng lông nâu. Con chuột bỏ chạy.

Nó chậm quá đi.

Tôi xoè vuốt, quạt cánh, xoay vòng và đáp xuống thật nhẹ.

Đúng vào lúc kéo tuột con chuột ra khỏi chỗ nấp của nó, thì tôi lại loạng choạng giật mình vì một cuốn tạp chí ai đó vứt bậy đang bị gió lật lên từng trang.

Xẹt qua mắt tôi là những trang quảng cáo, những biểu đồ, ảnh của vị tổng thống đang bắt tay với một ông lớn ngoại quốc nào đó. Kể đến là một tấm ảnh về lớp học. Những đứa trẻ cỡ tuổi tôi đang ngồi nghe giảng, có ba đứa đang giơ tay...

Tôi cũng đã từng là một trong những đứa trẻ như vậy. Nhưng giờ thì lớp học đối với tôi nghe chừng xa xôi quá...

CHƯƠNG 2

Tôi lướt trên đầu một ngọn cây và thấy mình đang ở rất cao. Tít xa kia là lãnh địa của tôi.

Tôi đập cánh để bay cao hơn nữa, và cảm nhận được những luồng không khí đang cuộn dưới đôi cánh của mình.

Một cột không khí ấm đang cất lên từ mặt đất.

Tôi cười trên luồng không khí nóng ấy và nó nâng tôi lên giống như đi thang máy vậy...

Tôi đảo vòng lên cao.

Trên cao này không có tiếng còi xe, không có tiếng người nói chuyện, chỉ còn tiếng gió đang rít qua lớp lông vũ của đôi cánh tôi thôi.

Tôi thoáng thấy bóng dáng Ax đang băng qua bãi cỏ. <Chiến hữu!> Tôi gọi.

Ax ngẩng đầu nhìn lên trời để kiểm tra tôi trong khi chân vẫn chạy, đó là cách anh ăn mồi. Những tổ chất được nghiền và thẩm thấu dưới móng sẽ nuôi sống anh. Ăn kiểu này thật thăng thú vị gì.

<Tobias! Đi kiếm cái gì ăn chung với tôi nhé?> Ax nói với tôi.

<Thôi, tui ăn sáng rồi, hẹn gặp lại sau nha.>

Tôi tiếp tục lượn vòng lên cao.

Phía dưới tôi là những nóc nhà nhỏ màu xám, cam hoặc nâu, những bãi cỏ được cắt tỉa cẩn thận, những dãy xe hơi đậu và con đường với vạch phân tuyến ở giữa chạy dài.

Tôi cứ bay qua những ngôi nhà, qua những con đường dẫn đến trường học...

Trời cũng đã gần trưa rồi, ánh sáng bây giờ sáng và trong vắt. Cảnh vật rõ ràng đến mức tôi có thể nhìn thấy mọi thứ, xuyên qua những cánh cửa sổ của các lớp học.

Coi, Jake đang ngồi bồn thẩn, chân duỗi ra. Cậu ta đang cố mở mắt để chống lại cơn buồn ngủ. Trong lúc tôi nhìn thì Jake đã ngủ gục và suýt đập đầu xuống bàn những hai lần.

Nhỏ ngồi phía sau hơi chồm lên trước và vỗ nhẹ vào vai Jake. Đó là Cassie - bà lang thú. Hỏi về chồn hôi hay sóc gì đó thì nhỏ rành một cây, chứ hỏi về chuyện đồ hiệu và giá cả bao nhiêu là nhỏ ngọng liến.

Tôi vút lên cao và đảo vòng lại một góc trường.

Trong một lớp khác tôi bắt gặp Marco đang nói chuyện gì đó khiến cả lớp cười nghiêng ngả. Cô giáo cố làm mặt nghiêm nhưng rồi không kìm được cũng phải phì cười...

Mãi một lúc sau tôi mới nhìn thấy thành viên cuối cùng của nhóm Animorphs - Rachel. Nhỏ đang bước qua khoảng sân chia cắt toà nhà chính với khu nhà thể dục. Trong ánh nắng, tóc nhỏ chột lấp lánh như vàng.

<Xin chào,> tôi nói bằng cách truyền ý nghĩ <Ồ đang làm gì vậy? Đừng có nói là đang cúp cua nha!>

Rachel dừng lại, lấy tay che mắt ngó lên trời tìm tôi. Sau đó, nhỏ khẽ vẩy hai ngón tay, rồi tiếp tục đi về phía nhà thể dục.

Một mảnh giấy màu vàng lấp ló trong cuốn tập của Rachel.

Đôi mắt điều hâu sắc lém của tôi nhìn thấy phía dưới mảnh giấy vàng đó là phần hoa văn theo kiểu bưu điện, đề gửi cho Rachel, nội dung là chúc mừng nhỏ đã đạt được học bổng ưu hạng của hãng máy tính Packard.

Tôi suýt nữa thì cũng bật nói lời chúc mừng khi thấy ngày tháng ghi bên dưới.

Buổi lễ phát thưởng sẽ được tổ chức vào thứ Hai tuần tới. Hôm nay đã là thứ Sáu rồi. Rachel hẳn rất muốn mời tất cả mọi người đến chia vui với nhỏ... Nhưng tôi chắc chắn là không có cửa rồi. Một con chim mà đến chúc mừng thì mọi sự sẽ hỏng bét ngay.

Rachel đã rất tế nhị khi giấu tôi điều này, nhưng như vậy là dở lắm, tôi hiểu được vì sao mà!

<Nè, tui có cái muốn chỉ cho bồ coi sau khi tan trường!> tôi nói với Rachel, giọng cố làm ra vẻ đang vui. <Cái vụ vẽ bản đồ vũng Yeerk của tui đang ngon trớn lắm, lát nữa bồ có muốn bay chơi với tui một chút không?>

Tôi thấy Rachel mỉm cười và gật đầu rất khẽ để người khác không chú ý.

<Nhớ nghe!> tôi nói rồi bay vút lên, còn Rachel thì đi vô phòng tập thể dục.

Được bay cùng với Rachel thì quả là thú vị nhưng sẽ còn thú vị hơn nữa nếu như được đến và chúc mừng nhỏ trong buổi lễ nhận thưởng.

Nhưng đành vậy chứ biết làm sao được.

CHƯƠNG 3

Đã nhiều ngày nay, tôi cố theo dấu bọn Mượn xác để xem chúng còn có thêm lối nào dẫn vào vũng Yeerk nữa không, coi xem cái vũng hắc ám đó mở rộng đến tận chốn nào...

Tại tôi đã đột nhập vô vũng Yeerk vài lần rồi.

Tin tôi đi, bạn mà vô đó chắc cũng sẽ hãi hùng chẳng kém tại tôi đâu. Những tiếng than khóc ở vũng Yeerk cứ ám ảnh tại tôi cho đến bây giờ.

Và trong một lần cùng Hội Animorphs đột nhập vô vũng Yeerk tôi đã bị kẹt trong lốt chim do ở trong lốt biến hình quá hai tiếng đồng hồ... Rồi sẽ có ngày tại tôi phá tan cái vũng hắc ám đó nhưng giờ thì phải tìm hiểu về nó thật kỹ càng đã.

Lúc quá ngộ, khi tôi đang bay phía trên khu thương xá thì thấy một con đại bàng đầu bạc cũng đang khoan khoái cười trên một luồng khí nóng.

Lạ nha, đại bàng đầu bạc chỉ thích ra phía bờ biển thôi chứ đâu có khoái lai vãng chốn này. Tôi quẹo thật gắt để đổi hướng và bay tới gần con chim đại bàng.

Thôi, tôi biết rồi!

<Rachel, phải bồ đó hông?> tôi hỏi.

<Còn ai vô đây nữa? Thời tiết này bay thiệt là khoái ha?>

<Ừ, đã lắm,>

<Có gì lạ không, Tobias?>

Tôi vọt lên, đảo một vòng trước mặt Rachel. Khoe tài bay í mà...

Rachel tự nhiên thở dài trong đầu tôi.

<Tobias, không phải vì bồ không thể cùng tụi mình thực hiện mọi phi vụ mà bồ cứ phải tối ngày lao đầu tìm kiếm lối vô vũng Yeerk một mình như vậy hoài đâu.>

<Chuyện nhỏ mà,> Tôi nói. <Mình đang theo dõi bọn cho-mượn-xác quen mặt. Đầu tiên là vợ chồng lão Chapman, kể đó là một nhà báo và một cảnh sát. Dĩ nhiên là kể cả Tom nữa... Mình bay theo họ và khám phá ra rằng có tới bốn lối vô vũng Yeerk lận, ngoài lối đi qua khu thương xá mà tụi mình đã biết.>

<Hay nha. Vậy là nếu theo dõi kỹ mấy lối đó tụi mình sẽ phát hiện được thêm những ai đang bị mượn xác.> Giọng Rachel vang trong đầu tôi.

<A... à... chúc mừng ha... cái vụ nhận thưởng Packard đó mà!> Tôi cố nhịn nhưng rồi không kìm được, rốt cuộc cũng bật thành lời.

Rachel chợt lặng im trong vài giây. <Ai nói với bồ vậy hả? À, chắc bồ nhìn thấy cái thư kẹp trong tập của mình khi nãy phải không?>

<Mình có cặp mắt của điều hâu mà,> tôi nói, giọng nhẹ bồng.

<Tobias à... mình ước gì bồ có thể đến cùng chia vui với mình. Mình muốn nói là nếu có đông đủ hết thì vui biết mấy...>

<Thôi bỏ đi, bồ còn nghĩ đến tui là tui vui lắm rồi...>

Tự dưng tôi cảm thấy hơi... bức chính bản thân mình. Sao lại nói tuồn tuột ý nghĩ của mình ra vậy không biết.

Khùng ghê vậy đó.

Ý tôi muốn nói là... Rachel là một con người thật sự. Còn tôi chỉ là một con chim mà thôi. Chuyện tình Romeo và Juliet quả là bất hạnh, chỉ vì hai gia đình không ưa nhau. Đó, sẽ còn bất hạnh hơn nữa nếu mà chuyện xảy ra với hai chủng loài khác nhau. Chim và người, hà hà...

<Dù sao thì cũng chúc mừng nha!> tôi nói, giọng nhẹ nhàng hết mức có thể. <Giờ thì bay theo tui, tụi mình sẽ bay một vòng qua vũng của bọn Yeerk...>

<Vào một ngày nào đó giống như vậy, mình sẽ theo bồ đi đến bất cứ đâu. Tobias ạ...> Rachel nói, chẳng ăn nhập gì với chuyện tôi vừa nói cả...

CHƯƠNG 4

<**K**hông phải bay quá xa đâu, chỉ tới chỗ rửa xe thôi.>

<Cái gì? Bọn chúng mà lấy chỗ rửa xe làm căn cứ?> Rachel cười.

Tôi và Rachel bay cách nhau vài trăm thước để tránh bị nghi ngờ, vì đời nào mà điều hâu và đại bàng lại bay cặp kè với nhau...

Hai đứa tôi cứ tung mình vào những luồng khí ấm để được lên cao một cách mau chóng mà chẳng tốn chút xíu sức lực nào, như thể được đi thang máy vậy... Thật thú vị khi được cùng với Rachel bay qua những đám mây...

<Giờ tụi mình bay đi đâu? Hướng này đâu phải về phía chỗ rửa xe?> Rachel hất *mỏ* và hỏi. Chúng tôi đã ở bìa rừng, không xa trang trại của gia đình Cassie là mấy.

<Ôi trời! Cái đầu óc mù mẫm của mình... xin lỗi nha, hướng này nè.> tôi nói rồi làm một cú quẹo đột ngột về phía trái và đập cánh tăng tốc độ.

Rachel chỉ có được hai giờ trong lối biến hình vậy mà nãy giờ tụi tôi phí phạm thời gian quá. Lỗi tại tôi hết, tệ quá đi mất.

Tụi tôi vỗ cánh thật nhanh...

<Ơ... Tobias nè, nếu như mình không lầm thì tụi mình lại đang trở lại đúng chỗ hồi nãy rồi.>

Tôi nhìn xuống.

Rachel nói đúng, tụi tôi lại đang ở ngay chỗ bìa rừng hồi nãy. Tự dưng tôi cảm thấy ớn lạnh. <Không thể vậy được.> tôi nói thầm.

<Bồ bị lạc hả?>

<Lạc? Không thể nào.> tôi nói. <Mình không thể nào đi lạc được. Thật quái lạ, nhưng đây không phải là hướng mà tụi mình muốn bay tới.>

<Đã xảy ra chuyện gì rồi phải không?> Rachel hỏi tôi.

<Ngộ hết sức, mình đang dự định đi tới...>

Và rồi đúng lúc đó tôi đã thấy một chuyện kỳ lạ...

Một cây sồi lớn đang ngã dài về một phía.

Tôi nói nó ngã, tức là nó đang nghiêng qua một bên, để lộ một lỗ hổng đen ngòm phía dưới gốc của nó, mở ra một cửa hang ngầm dưới mặt đất.

<Cái gì vậy?> Rachel bần thần hỏi.

<Bồ cũng thấy rồi đó,> tôi nói.

<Cái cây đó... đang chuyển động.>

<Cái lỗ hổng đó không tự nhiên chút nào.> tôi chỉ ra. <Nó quá tròn. Chắc là do người làm rồi.>

<Có khi cũng không phải là do người làm đâu.> Giọng Rachel tự nhiên trầm hẳn xuống.

<Coi kìa, có cái gì đó chuyển động. Nó đang ngoi lên! Ồi, nó ngoi lên khỏi mặt đất rồi.>

Cặp mắt điều hâu của tôi thấy rất rõ cái vật đang chun ra từ cái lỗ đen ngòm đó. Một cái đầu giống con rắn nhô ra, rồi đôi vai, cánh tay được vũ trang bằng những lưỡi dao sắc, cái bàn chân bụi giống như chân của khủng long bạo chúa cùng với một cái đuôi ngắn nhiều tua gai và lưỡi dao bén ngọt.

<Bọn Hork-Bajir,> tôi thốt lên.

CHƯƠNG 5

<**H**ork-Bajir!>. Rachel gầm gừ. <Tên Hork-Bajir này dám chường mặt ra giữa ban ngày. Không biết hần ta đang tính giở trò gì đây?>

Tôi tập trung nhìn kỹ hơn. Tên Hork-Bajir đang leo lên một cái gì đó tương tự như cái thang. Khi đã lên tới mặt đất, hần chớp cặp mắt rắn liên hồi trước ánh sáng. Tiếp ngay sau hần là một cái đầu Hork-Bajir khác cũng đang ngoi lên...

<Có hai tên cả thầy.> Rachel nói.

<Lạ thật, trông chúng có vẻ đang rất khiếp sợ.>

Ngay lúc đó, tiếng chuông báo động của bọn Yeerk réo ầm ĩ.

Hai tên Hork-Bajir nhảy dựng lên, rồi cả hai phóng một mạch về phía rừng. Chúng chạy như để tìm đường sống vậy, mà bọn Hork-Bajir này vốn dĩ có thể chạy nhanh ghê gớm. Với đôi chân dài, cái đuôi là điểm tựa, chúng bắn đi như thể được gắn lò xo vậy.

Hai tên Hork-Bajir này chạy điên cuồng, đến độ các lưỡi dao của chúng va vào nhau nghe loảng xoảng. Tay chân chúng vướng vào đâu, cỏ cây bụi rậm bị cắt lìa đến đó.

<Bồ còn bao nhiêu thời gian biến hình vậy?> tôi hỏi.

<Gần một giờ nữa.> Rachel nói.

<Vậy tụi mình bám theo hai tên này nha?>

<Ừ.>

Lập tức tôi và Rachel vỗ cánh vút theo hai tên Hork-Bajir đó.

Bám theo chúng chẳng khó khăn gì vì hai tên này chạy và để lại quá nhiều dấu vết lộ liễu từ những thân cây ngã rạp...

<Hai tên này vừa trộm một món gì chẳng?> Rachel gọi ý.

Vừa lúc đó, một đám người bị-mượn-xác tay lăm lăm những khẩu súng túa ra từ cái lỗ hổng mà hai tên Hork-Bajir kia vừa chun ra.

Cả đám ào ào rượt theo hai tên Hork-Bajir nọ.

<Thua, đám này không theo kịp hai tên Hork-Bajir kia đâu.> Rachel nói.

<Chuyện gì đang xảy ra ở đây thế này? Sao hai tên Hork-Bajir lại cố chạy trốn vậy?>

Từ miệng cái lỗ hổng kia bắt đầu xuất hiện những khẩu súng máy lớn. Chúng dường như biết bay vậy. Tiếng động cơ chọt rầm rầm. Bọn mượn-xác-người đang cười trên các xe mô-tô phân khối lớn. Có tất cả mười lăm chiếc Yamaha và Kawasaki ào lên.

VrrrRRRoooOOOM!

Mỗi chiếc xe có hai người, một cầm súng và một lái. Hai tên Hork-Bajir đang cách đó khoảng vài trăm mét nhưng coi bộ khó thoát rồi.

Những chiếc mô-tô phóng vun vút qua các hàng cây. Lá cây tung toé sau bánh xe của chúng. Tiếng nổ xé nát sự yên tĩnh trong rừng. Khoảng cách ngày càng ngắn dần.

Bùm... Bùm...

Tiếng súng tiểu liên, súng ngắn đang nổ vang khu rừng. Đám Mượn xác xả súng điên cuồng. Cứ cái gì động đây là chúng bắn liên. Bóng của hai tên Hork-Bajir đã thấp thoáng đằng trước chúng tôi.

<Nghĩ lạ nha, tụi mình sẽ làm gì đây?> Rachel hỏi, gần giọng.

<Bồ muốn giúp tụi Hork-Bajir?>

<Kẻ thù của kẻ thù là bạn của mình, bồ chưa nghe câu đó sao? Nếu bọn Yeerk săn đuổi hai tên Hork-Bajir này thì tụi mình phải làm gì đó để giúp hai kẻ đào tẩu này.>

<Được thôi,> tôi nói. <Chuyển kênh, nói chuyện với tụi Hork-Bajir liền nha.>

<Nè, Hork-Bajir!>

Tôi thấy hai tên Hork-Bajir bước đi loạng choạng và sững sờ khi nghe thấy ngôn ngữ ý nghĩ vang lên trong đầu chúng.

<Hãy nghe đây, các người có mười giây để thoát chết!> tôi nói.

CHƯƠNG 6

<**T**rước tiên, các người dừng ngay chuyện phang cây cối đi, vì nó sẽ làm lộ dấu vết các người. Còn bây giờ thì chú ý phía trái, nhảy đi, nhảy!>

Hai tên Hork-Bajir oằn người về phía trái nhảy ào qua, sớm vài giây trước khi hai chiếc mô-tô trờ tới, mất dấu.

Bùm... Bùm...

Một gã Mượn xác tức giận xả hết nguyên băng đạn vào cây cối chung quanh. Tôi thấy những viên đạn làm bật máu các thân cây.

<Được rồi, đi tiếp hướng đó.> tôi nói với hai tên Hork-Bajir.

Nói bằng ý nghĩ cũng giống như bạn gửi email vậy. Bạn có thể gửi riêng cho một ai đó hoặc gửi chung cho tất cả mọi người đều được. Nghe thì có vẻ phức tạp nhưng nếu đã làm quen rồi sẽ thấy cũng đơn giản thôi.

<Bồ có kế hoạch gì chưa?> Rachel chuyển kênh, nói chuyện riêng với tôi.

<Chưa,> tôi thú nhận.

<Bồ có biết chỗ nào an toàn cho hai tên Hork-Bajir này nấp không?> Rachel hỏi tiếp.

Tôi cố lục lọi trong trí nhớ người của mình, vâng, trí nhớ của người chứ không phải của con điều hâu đuôi đỏ... Bọn Hork-Bajir đâu thể nào bay ào lên cây như tôi được.

<À há, một cái hang gần đây có thể làm chỗ nấp được đấy.>

Hai tên Hork-Bajir bước đi có vẻ lần chần rồi.

Ngay lúc đó tôi nhìn thấy hai chiếc xe tải loại bụi đang từ một hướng khác lao tới, sắp sửa cắt ngang đường chạy của hai tên Hork-Bajir. Bọn Yeerk đang túa ra ở khắp nơi.

<Tiêu rồi, điệu này giống như chơi cờ mà thấp quân vậy.> tôi nói thầm. <Hy vọng còn kịp> tôi nhìn chung quanh. Tôi biết rõ tất cả những chỗ này, từng hẻm núi, từng cái cây cho đến từng con suối...

<Nào, hai người ngoặt phải liền nha. Ở đó có một cái mương nhưng phải coi chừng mấy tên Mượn xác trên hướng đi của mấy người đó. Ê, cố leo qua đồng đá bụi phía bên trái đi.>

Hai tên Hork-Bajir lưỡng lự vài giây và nhìn chung quanh vẻ bối rối.

<Hai người nghe tôi nói rõ không?>

<Họ có nghe đó,> Rachel nói. <Nhưng bồ nói lẹ quá làm sao họ hiểu kịp.>

<Ồ là la, thôi được, phải chơi trò người dẫn đường thôi.>

Tôi hít một hơi dài, nhìn quanh một lượt rồi đập cánh thật mạnh, lao tới và đậu trên một cành cây.

<Thấy con chim chưa? Cứ đi theo nó nha.>

Tôi bay một vòng ngắn trên đầu hai tên Hork-Bajir để chúng thấy tôi rõ hơn.

<Đây nè, đây nè, đi theo tôi, đừng cách quá xa đó.>

<Tobias, có một chiếc xe tải ở phía trước bồ đó.> Rachel thẳng thốt kêu lên. Tôi bay vòng qua trái và hai tên Hork-Bajir lóc cóc chạy theo tôi.

<Làm ơn chạy ép sát mình xuống.> tôi vừa nói vừa bay sát qua giữa hai cái cây mọc gần nhau khiến đôi cánh của tôi bị quẹt vào vỏ cây, đau nhói. Trên cao, Rachel thông báo cho tôi liên tục.

<Tobias, có ba chiếc mô-tô đang chạy phía trái bồ đó.>

<Tobias, chiếc xe tải đang ở phía sau, nó thấy hai tên Hork-Bajir này rồi.>

<Tobias, coi chừng, có đũa đang nhắm bắn bồ đó.>

Những viên đạn sượt qua tôi, hạ mấy cái lá cây rơi lả tả.

Bùm... Bùm...

Các cơ bắp của tôi nhói lên.

Tôi bay như tên bắn qua các thân cây, băng vào lãnh thổ của các loài chim khác mà bình thường chắc tôi chẳng dại gì làm điều này để mà chọc giận chúng... Tôi lúc này ngó giống như con thỏ đang bị hai con chó săn là hai tên Hork-Bajir kia hối hả rượt theo.

Àaaaa! Vụt qua các thân cây...

Àaaaa! Chỉ đủ để thấy ngọn núi thấp thoáng đằng xa...

Àaaaa! Bên trái...

Àaaaa! Bên phải...

Àaaaa! Bay thẳng với các cơ bắp đang nhức mỏi lắm rồi...

<Kééécccc...!> Tôi kêu lên trong bản năng của loài điều hâu đuôi đỏ đang sợ hãi và phần khích, vận dụng hết năng lực của mình trong một chuyến bay cực kỳ nghiêm túc. Vậy mà vẫn không *bứt* ra được đám mô-tô và xe tải.

<Tobias, có một chiếc trực thăng ở phía Nam, cách đây chừng hai phút bay.>

<Tụi mình sẽ tiêu tùng nếu không bứt được cái đám săn đuổi ở dưới đất... Có một con suối. Hồng rõ hai tên Hork-Bajir này có biết bơi không nữa?>

<Không biết thì giờ cũng phải biết.> Rachel nói.

<Hork-Bajir, các người biết bơi không? Ra dấu cho tôi biết liền bằng cách chém vô cành cây trước mặt đi.>

Roạt! Một cành cây đứt lìa tức thì.

<Khỏe rồi, theo tôi.>

Tôi uốn ức và quẹo ào qua phía bên phải, cà cái bụng trên mấy ngọn cây.

<Ờn trời, may mà sáng nay mình chén căng bụng.> tôi thầm nhủ.

<Tobias, bồ không thể đi hướng đó được, chiếc xe tải sẽ chặn đầu bồ mất thôi, mấy tay ngồi ở phía trước đều có súng hết đó.>

<Chẳng còn cách nào khác đâu.> tôi nói <Trong vòng hai phút nữa là mình sẽ gục xuống vì kiệt sức thôi, lúc đó thì chiếc trực thăng đã tới rồi...>

<Thôi được, chỉ còn cách liều với mấy tên có súng đó thôi.> Rachel nói, giọng tỉnh queo, làm như chuyện đối mặt với mấy gã có súng đó là chuyện nhỏ vậy.

<Rachel, bồ nói chuyện cứ *tĩnh như ruồi* ấy...> Liền sau đó, tôi chuyển kênh sang nói với hai tên Hork-Bajir <Tiếp tục chạy theo hướng này nhe. Không được ngưng lại đó.>

Tôi vọt bay lên cao, thật cao, phía trên các ngọn cây. Rachel đã có mặt ở đó, đang lượn vòng rất đổi oai vệ bằng đôi cánh khổng lồ của mình.

Ở đằng trước, qua khoảng trống của các ngọn cây, tôi thấy hai chiếc xe tải đang rà tới rà lui, tung bụi mù mịt để tìm hai tên Hork-Bajir...

<Bồ lo giùm cái xe bên trái nha. Sẵn sàng chưa?> tôi hỏi Rachel.

<Rồi. Tới đi!> Rachel nói.

Tụi tôi nhắm thẳng vô những chiếc xe tải mà lao tới, giống như hai trái hỏa tiễn tầm thấp vậy. Tụi tôi phải đánh trúng vô mục tiêu trong vòng 5 giây. Chỉ 5 giây thôi.

4 giây!

3 giây!

Mục tiêu của tôi hiện rõ mồn một.

Một gã đàn ông trung niên. Hắn cũng giống như bất kỳ ai đó bình thường mỗi sáng đến làm ở một công sở... Nhưng tiếc thay, giờ đây, hắn không còn kiểm soát được chính mình nữa. Một con sên Yeerk đang ở trong đầu hắn và thúc hắn chĩa súng vô tụi tôi, chuẩn bị giết chết tôi và Rachel.

2 giây!

Gã người bị-mượn-xác kia đã nhắm súng vô tôi. Tay hắn đã đặt nơi cò súng...

1 giây!

Cái miệng đen ngòm của khẩu súng chĩa vô tôi. Nòng súng đôi giờ đây trông lớn một cách kỳ lạ.

Tôi giương vuốt ra.

Một phát súng nổ. Tôi nghe tiếng viên đạn đi sượt qua đầu tôi. Gió rít lên.

<Kééeecc ...!>

Trúng rồi, tôi vừa đánh trúng mục tiêu. Gã người bị-mượn-xác kia bật ngửa ra sau, ôm mặt và rú lên.

Bên kia, trong một tích tắc nào đó, Rachel cũng vừa hạ xong mục tiêu. Cùng thời điểm đó, hai tên Hork-Bajir đào tẩu bị lộ mặt trong đám rừng, ngay trước mũi những chiếc xe tải săn đuổi. Một tên Hork-Bajir nhảy vọt qua tránh được đầu xe tải và rơi xuống đất ở cách đó khá xa. Nhưng tên Hork-Bajir còn lại quá chậm.

Bang...

Chiếc xe tải húc vô tên Hork-Bajir thứ hai, khiến hắn bị hất tung lên và văng vô một bụi cây.

Bang... Bang...

Gã người bị-mượn-xác bị Rachel quật ngã hồi nãy đã lồm cồm ngồi dậy và bắn liên hồi tứ phía.

Tên Hork-Bajir thứ nhất sững lại, không chạy tiếp nữa. Tôi đã ở rất gần gã, đủ để nghe được tiếng gã thốt lên đầy tuyệt vọng.

"Kalashi! Kalashi!"

<Chạy đi, đừng có khùng vậy chứ> Tôi gần như hét lên với tên Hork-Bajir.

Cả hai chiếc xe tải đã thắng lại, bụi mù mịt. Từ trong xe ào ra một đám Mượn xác nữa, tên nào tên nấy đều được vũ trang ghê hồn. Phía bên ngoài, ba chiếc mô-tô nữa cũng vừa trò tới.

Đùng... Bang... Bang...

Tên Hork-Bajir thứ nhất chờ người ra, mặc cho một viên đạn bay sượt qua. Hắn nhìn tôi nói.

"Không, *Kalashi* của tôi, vợ tôi!"

<Vợ?> tôi nói.

<Vợ?> Rachel lặp lại một lần nữa.

Ngạc nhiên quá chừng!

Đó là lần đầu tiên tụi tôi nghe thấy một Hork-Bajir nói.

<Hai giây nữa là tụi nó giết chết anh liền.> Tôi sực tỉnh sau cơn sốc vì ngôn ngữ của gã Hork-Bajir. <Chạy đi, nếu như anh còn muốn sống để làm một việc gì đó có ích.>

Gã Hork-Bajir chạy.

Tôi chỉ gã đến chỗ con suối nằm khuất sau một đám cây lá dày đặc. Gã chạm vào nước với vẻ hơi ngạc nhiên rồi nhảy ào xuống, mất dạng.

<Có phải gã Hork-Bajir vừa nói chữ vợ không?>

<Đúng, gã nói vợ tôi!> Rachel xác nhận.

CHƯƠNG 8

"**V**ợ? xin lỗi bồ mới vừa nói chữ vợ?" Marco hỏi một cách ngờ vực. "Bồ nói là có một bà Hork-Bajir hả?"

<Tui đoán là vậy, nhưng tiếc là tui với Rachel hổng có thời gian để hỏi thêm.> Tôi nói.

Trời đã xế chiều.

Cả hội Animorphs tụi tôi đang có mặt trong nhà kho của trang trại nhà Cassie. Nếu nói một cách chính xác thì tôi đang đậu trên một thanh xà ngang trong nhà kho, nhìn xuống Jake, Cassie, Marco, Ax và Rachel. Dĩ nhiên là Rachel đã hoàn hình lại rồi.

Ax đang ở nguyên dạng Andalite, cái lốt mà ảnh thấy thoải mái nhất, nhưng lại khiến tụi tôi phải lo ngay ngáy vì nếu có ai thấy được thì... Khỏi nói chắc bạn cũng hiểu sẽ khó giải thích cỡ nào với người lớn rồi đó. Nhưng phi vụ này không thể thiếu Ax được. Ảnh hiểu rõ bọn Hork-Bajir hơn bất kỳ ai trong đám tụi tôi mà...

Tôi phải làm nhiệm vụ canh chừng cho cả bọn.

Từ chỗ xà ngang này, tôi có thể nhìn xuyên qua vựa cỏ khô tới tận ngôi nhà của Cassie. Tôi cũng có thể nghe ngóng được để báo động nếu như có ai đó tới gần.

Nhà kho của gia đình Cassie thật ra là một dưỡng đường cho thú hoang. Ở đây có đủ mặt các loài thú trong vùng. Những cái lồng cứ chất đống cao nghệu khắp chung quanh nhà kho.

Nhiều loại thú trong nhà kho này đều có thể là những bữa xơi tốt cho tôi nhưng giữa tôi và Cassie đã có một thoả thuận ngầm là tôi sẽ không bao giờ làm hại các bệnh nhân của nhỏ.

Cassie cũng thường hay chăm sóc đám bồ câu, quạ và giẻ cùi. Tôi chẳng lưu tâm đến bồ câu nhưng thậm ghét loài quạ và giẻ cùi. Tụi nó là những kẻ lưu manh trong thế giới loài chim. Chúng rất thông minh, luôn kiếm cách để sống gần và an toàn với loài chim ăn thịt hàng đại ca như tôi. Đôi lúc chúng rình rình rồi cuồn mất miếng mồi nhỏ nào đó mà tôi đang nhắm tới.

Thử tưởng tượng có cùng lúc bảy, tám con quạ tấn công bạn coi. Chúng ồn ào quá thể - *vừa đánh vừa la làng* đến phát ghét.

Nhưng giờ chuyện cần nói lại là chuyện khác.

"Bồ kể lại chi tiết một chút chuyện gã Hork-Bajir nói về vợ gã được không?" Marco hỏi. "Một bà Hork-Bajir có trang điểm gì trên những móng vuốt không vậy? Bả có sơn mấy cái móng chân dài thòng trên bàn chân khủng long của bả không?"

Rachel nhìn tất cả mọi người. "Tụi mình hổng có thời gian để tìm hiểu mấy chuyện đó. Chỉ kịp đưa người Hork-Bajir kia vào một cái hang thôi..."

"Hổng biết mấy bà Hork-Bajir có khóc khi xem phim tình cảm lâm ly bi đát không ta?" Marco lăm bằm một mình.

"Bà Hork-Bajir đó trông ra sao?" Jake hỏi Rachel và tôi.

Rachel có vẻ bức mình rồi. Nhỏ nhún vai và nhìn chỗ khác.

"Em chẳng biết nữa, vì lần cuối cùng thấy được rõ ràng nhất là bà bị té sấp xuống cái mương."

"Trời ạ, đó là một cái bẫy." Marco nói. "Mấy bồ có thấy cái vụ này lạ lùng không?"

<Mình không nghĩ đó là một cái bẫy đâu.>

"Tụi mình có nên dính vô vụ này không ta?" Jake hỏi.

"Tại sao một tên Yeerk trong đầu một gã Hork-Bajir lại muốn chạy trốn?" Marco hỏi. "Mà giả như thiệt là vậy đi, sớm muộn gì thì hắn cũng phải quay lại với đồng bọn thôi."

Rachel thở dài. "Sao vậy Marco? Chừng nào thì bồ mới hiểu đây? Gã Hork-Bajir đó không có con sên trong đầu - hắn hoàn toàn là một vật chủ tự do."

Cassie hỏi, vẻ trầm ngâm. "Chuyện mấy bồ bắt gặp họ có hoàn toàn ngẫu nhiên cùng với việc phát hiện ra cửa hang mới của bọn Yeerk không? Ý mình là muốn làm rõ xem mấy bồ có bị gài không đó mà..."

<Ngẫu nhiên thôi,> tôi nói. <Vì lúc đó mình thậm chí còn không định đến chỗ đó, mình đang tính bay đến chỗ khác kia.>

Tôi thấy hai mắt phụ của Ax đang nhìn tôi với vẻ rất thú vị, sau đó ánh chuyển cái nhìn sang Jake.

Rachel đột ngột lên tiếng. "Tụi mình cần phải có một quyết định rõ ràng về chuyện này... Tụi mình có một gã Hork-Bajir trong hang, và bọn Yeerk thì đang lùng sục để bắt gã... Câu hỏi ở đây là tụi mình sẽ làm gì với gã Hork-Bajir đó?"

Rachel hỏi. "Hắn đang nấp trong một cái hang ngoài kia và kêu lên về *kalashi*, tụi mình phải làm gì đây?"

Tất cả bọn tôi đều nhìn về phía Ax như thể Ax là câu trả lời vậy.

<Tôi chưa từng biết về một người Hork-Bajir tự do.> Ax nói. <Dân tộc này bị bắt làm nô lệ cho bọn Yeerk từ lâu lắm rồi. Nhưng biết đâu đây lại là ngoại lệ, có thể khi con sên Yeerk bò ra khỏi đầu gã Hork-Bajir để vào vũng thì gã Hork-Bajir đó đào tẩu không chừng. Mà nếu vậy thì chắc chỉ có một trường hợp duy nhất như vậy từ trước đến giờ trong suốt cả thiên hà thôi.>

"Trời ơi," Cassie khẽ nói. "Thử tưởng tượng chỉ còn có hai con người Trái Đất vùng thoát ra khỏi sự kiểm soát của bọn Yeerk trên hành tinh này mà coi..."

Cả bọn lặng thinh trước ý nghĩ này của Cassie. Thậm chí Marco cũng có vẻ trầm ngâm.

Nếu bọn Yeerk thành công, số phận con người trên Trái Đất cũng chẳng khác gì dân tộc Hork-Bajir cả. Tất cả đều là nô lệ của bọn sên Yeerk.

"Vậy tụi mình phải làm gì với gã Hork-Bajir tự do duy nhất trong cả thiên hà đó?" Marco hỏi.

<Nhưng mà gã Hork-Bajir đó muốn cái gì mới được chứ?> Ax hỏi tôi và Rachel.

Tôi và Rachel nhìn nhau lặng ngắt.

<Mấy bồ biết đó, mình và Rachel đâu có thời gian để hỏi hần điều đó.>

"VẬY THÌ BƯỚC MỘT LÀ..." Jake nói. "TẠI MÌNH SẼ TÌM HIỂU XEM GÃ HORK-BAJIR NÀY MUỐN CÁI GÌ, ĐƯỢC KHÔNG?"

Cả bọn đồng ý.

Nhưng tôi thấy Cassie có vẻ vẫn còn băn khoăn điều gì đó. Nhỏ lắm bầm. "Và tìm hiểu xem tại sao Tobias lại đến một nơi, khám phá ra một điều mà bạn ấy thấy một cách quá ngẫu nhiên như vậy?"

Tôi không rõ Cassie nói điều đó cho ai nghe, nhưng tôi thì nghe được. Và tôi cũng tự hỏi. <Tại sao vậy?>

CHƯƠNG 9

Cuối cùng thì sự vụ được sắp đặt như sau:

Tôi sẽ tháp tùng Ax đến nói chuyện với gã Hork-Bajir, những người còn lại sẽ biến hình để đề phòng bất trắc và hỗ trợ cho chúng tôi.

Vấn đề còn khiến tôi đắn đo là Ax và tôi sẽ nói những gì với gã Hork-Bajir đó.

Rủi đó là một cái bẫy thì cũng chỉ có trời mới biết được. Bọn Yeerk chỉ cần biết chúng tôi là ai mà thôi.

Đúng vậy đó.

Bọn Yeerk cứ bị một đám biến hình tấn công mà không biết đích thực là ai. Hiện giờ thì chúng đoán tụi tôi là một toán Andalite bị kẹt ở Trái Đất và đang tiến hành chiến tranh du kích chống lại chúng. Mà tụi tôi thì cũng mong bọn chúng nghĩ như vậy.

Nếu bọn chúng khám phá ra rằng cái nhóm biến hình đó thật ra chỉ là mấy đứa nhóc ở hành tinh này thì... Bang... rồi đời tụi tôi liền.

Cái hang mà tôi và Rachel chỉ cho gã Hork-Bajir đó tới ẩn nấp thật quá nhỏ bé so với kích cỡ của hần. Miệng hang chỉ được che khuất bởi mấy cành lá sơ sài. Hang sâu khoảng 6 m, bề ngang khoảng 4,5 m.

Tôi đậu trên một cành cây gãy ở trước miệng hang.

Chờ cho các bạn đã biến hình xong và vào vị trí, tôi mới cất tiếng gọi. <Hê, Hork-Bajir, tôi là kẻ dẫn đường cho anh khi này đây, tôi đến cùng với vài người bạn.>

Ax bước tới trước một bước, cố gắng ra vẻ dễ thương trong cái bộ dạng Andalite rất *ngầu* của mình.

Kế đến, Ax ló đầu vào trong hang.

Im lặng.

"*Hruthin!* Andalite!"

Có tiếng loảng xoảng của các lưỡi dao bén ngọt của gã Hork-Bajir trong hang.

Ax giật mình lùi ra, cái đuôi của anh cong lên trong tư thế chiến đấu.

<Đừng Hork-Bajir!> tôi kêu lên. <Nghe đây, đồ gàn, bình tĩnh nào! Bạn Ax của tôi muốn nói chuyện với anh!>

Trong hang có vẻ im ắng. Ax cũng hạ dần cái đuôi của mình xuống.

Tim tôi đập thành thịch. Nếu theo bản năng của chim thì tôi đã bay mất tiêu rồi nhưng tôi là *người* - và tôi phải ở lại đây.

<Thế nào?> Cassie hỏi.

Tôi nhìn lên. Rachel và Cassie đang ở trong lối đại bàng và lối cú.

Mặt trời đang lặn dần.

Khi bóng tối xuất hiện thì tầm nhìn của con cú thật đáng nể. Cả hai con chim đó đang ở bên trên, canh chừng cho tôi và Ax.

<Chưa có gì tệ.> Tôi nói. <Tụi mình mới đang giáo đầu thôi. Tình hình trên đó ổn cả chứ?>

<Cũng chưa có gì đáng ngại.> Rachel nói.

Tôi hít một vài hơi thật dài để trấn tĩnh.

Tôi hoặc Ax không thể nào chui vô hang được sau chuyện vừa rồi. Những lưỡi dao bẩm sinh của loài Hork-Bajir có thể làm đầu của tôi hoặc Ax lằng lổn lổn trên cỏ như chơi.

<Hork-Bajir ra đi!> Tôi nói chậm rãi.

Và rồi một sinh vật to lớn do dự bước ra, chớp chớp mắt trước ánh nắng đang tàn.

"Tên tôi không phải là Hork-Bajir mà là Jara Hamee." Hắn nói.

<Chuyện này là thiệt hả?> Jake nói với tôi <Tên hắn là Jeremy hả?>

Tôi nhìn vào gương mặt to tròn màu vàng cam lẫn trắng vừa truyền ý nghĩ cho tôi. Một khuôn mặt với đôi mắt to và thông minh cùng với cặp răng nanh dài cả tấc. Jake đó. Jake đã biến hình thành một con cạp và lặn ra từ sau một tảng đá. Nếu gã Hork-Bajir làm điều gì bậy, tức khắc sẽ nếm đòn của Jake ngay.

<Bồ nói chuyện với tay Jara Hamee này đi, Ax!>

Ax giơ chân trước lên, làm dấu hiệu hòa bình, rồi hạ đuôi xuống nhưng tôi có thể nhận ra rằng Ax vẫn đang rất căng thẳng. Không khí giữa Ax và gã Hork-Bajir căng thẳng như dây đàn.

<Tên tôi là Aximili.> Ax nói.

"Anh là *Hruthin*, người Andalite."

<Đúng vậy.>

"Anh sẽ giết tôi?"

<Không, tôi không hề muốn giết anh.> Ax nói.

"*Hruthin* luôn giết các Hork-Bajir." Gã mang tên Jara Hamee nói. "Và vì vậy các Hork-Bajir phải giết lại các *Hruthin*."

<Chuyện mới hay chứ.> Marco nói khô khốc.

Tôi nhìn thấy Marco đang đứng dưới một tán cây phía bên trái.

Đó là một con dã nhân to lớn, lông lá. Một con dã nhân như vậy đủ sức hất tung một Hork-Bajir nếu có chuyện.

<Những người Andalite đã cố gắng cứu các Hork-Bajir ra khỏi bọn Yeerk.> Ax nói với vẻ tự vệ.

Gã Hork-Bajir nhìn Ax. "Các anh *darkap*, các anh đã thất bại."

<Phải, chúng tôi đã thất bại nhưng giờ thì tôi đang ở đây. Và tôi không giết hại Hork-Bajir. Ngoại trừ khi họ trở thành công cụ của bọn Yeerk.>

Gã Hork-Bajir hơi giật lùi một chút và gằm gù trong họng. Âm thanh đó tựa như một tiếng cười châm biếm. Nhưng ai mà biết được? Tôi chẳng biết người Hork-Bajir cười như thế nào, nếu như họ cũng biết cười.

Soạt!

Gã Hork-Bajir lấy tay trái vỗ ngực và nói. "Jara Hamee đã trốn thoát khỏi bọn Yeerk. Jara Hamee có cái đầu tự do của mình."

<Làm sao chúng tôi có thể tin là anh không bị một con sên Yeerk điều khiển?> Ax hỏi, vẻ lạnh lùng.

Gã Hork-Bajir có vẻ bối rối, và rồi hắn làm một hành động mà tất cả bọn tôi đều giật mình.

Hành động của hắn rất nhanh, mà nếu là mắt người chắc sẽ không thể thấy kịp, nhưng với mắt điều hâu thì không khó...

Gã Hork-Bajir dùng một trong những lưỡi dao sắc lẹm của gã chém vào đầu mình. *Chính xác là gã tự chém vào đầu bên phải của mình.*

<Đừng!> Tôi kêu lên, hoảng hốt.

<Ê...> Jake cũng kêu lên.

Một vết thương dài hơn một tấc, sâu trong đầu gã Hork-Bajir.

Kế đó gã dùng tay banh vết thương ra cho chúng tôi coi.

Hành động của gã quả quyết đến độ tôi không nhìn thấy một sự đau đớn nào lộ ra trong mắt gã.

Máu - hay một thứ gì đó tương tự như thế óng ánh màu đỏ đậm và xanh lá cây đậm tràn ra.

Tôi, Ax và các bạn khác đều nhìn thấy phía bên trong vết thương sâu hoắm đó.

<Trời ơi!> Marco thở dốc.

Jara Hamee đóng vết thương lại, giữ yên trong một vài giây.

Thật nhanh hổng thể ngờ, máu và vết thương tự động lành lại.

Một vết sẹo dài xuất hiện nơi vết thương.

Tim tôi suýt ngừng đập vì căng thẳng.

<Bồ có thấy con sên nào phía trong vết thương không?> Tôi hỏi Ax, giọng run run.

<Không.> Ax nói, giọng cũng run chẳng kém tôi. <Không có tên Yeerk nào.>

<Lẽ ra không cần phải làm như vậy!> Tôi nói với Jara Hamee.

Mặt của gã - nếu nói đó là cái mặt - bây giờ có vẻ đau đớn.

Gã thở có vẻ khó khăn và toát một loại mồ hôi màu xanh lá cây.

"Cần chú." Gã nói, giọng đứt quãng. "Jara Hamee rất hùng mạnh nhưng giờ đây Jara Hamee cần sự giúp đỡ."

<Anh cần chúng tôi giúp gì?> Ax hỏi, giọng đã dịu xuống.

Gã Hork-Bajir nhìn Ax rồi quay sang nhìn tôi. "Con thú biết bay này đã nhìn thấy *kalashi* của tôi. Jara Hamee phải tìm ra vợ mình..."

Gã Hork-Bajir cố gắng nói tiếp nhưng không được. Như thể ai đó đã bóp nghẹt trái tim gã.

Tôi có thể cảm thấy tất cả các bạn của tôi đều bị chấn động, dù khoảng cách giữa chúng tôi khá xa nhau.

<Anh yêu cô ta lắm, phải không?> Tôi nói.

"Đúng, Jara Hamee yêu vợ mình." Gã Hork-Bajir nói. "*Kalashi* và Jara Hamee đều muốn được tự do."

Ax nghiêng một cuống mắt phụ qua phía tôi. <Tôi tin rằng anh ta nói thật.>

<Đúng vậy đó chiến hữu.>

<Hê, mấy bồ, làm gì ở đó thì làm nhanh lên. Chúng ta có khách đến tìm rồi đó.> Từ trên cao, tiếng Cassie vọng xuống.

CHƯƠNG 10

<Loại khách khứa nào vậy. Cassie?>

Tôi nghe Jake hỏi giật.

<Mười lăm, cũng có thể là hai mươi người. Họ đi thành hàng, thẳng hướng lại đây.>

<Còn một nhóm cỡ vậy nữa đến từ hướng Đông Nam.> Rachel nói. <Ái chà, có cả những thành viên Hork-Bajir đi cùng. Trời chưa tối hẳn mà chúng đã dám cho nhóm Hork-Bajir ra ngoài rồi...>

<Rõ ràng chúng không muốn để sống anh chàng tự do của tui mình.> tôi nói.

<Giờ mà chạy là bị thấy liền. Trời còn đủ sáng để chúng thấy tui mình đó.>

<Bọn chúng đang tiến về phía mấy bồ đó.> Cassie thông báo. <Mình thấy một nhóm nhỏ Hork-Bajir... Nguy rồi, mấy bồ đã bị bao vây khắp hướng. Chỉ có khoảng 5 phút cho mấy bồ ra khỏi chỗ này thôi.>

<Hay quá ha! Tới giờ cơm rồi. Ba tui chắc sẽ đánh đòn nếu tui hông kịp về ăn tối...> Marco nói.

Jake cười.

Tôi cũng vậy.

Những câu phát ngôn của Marco trong những tình thế như vậy luôn làm tui quên mọi nguy hiểm trong chốc lát.

<Chúng ta có thể thoát ra dễ dàng.> Ax nói <Chúng ta có thể biến hình thành một loài biết bay nào đó hoặc bất kỳ loài nào đó nhỏ đến mức bọn chúng không thể nhìn thấy được...>

<Nhưng còn Jara Hamee thì sao?> Marco nói.

<Cần phải đánh lạc hướng chúng.> Jake nói. <Tụi mình phải kéo chúng chạy về một hướng khác...>

<Nhưng bọn Yeerk đâu có sẵn đuôi chúng ta. Bọn chúng tìm Hork-Bajir mà...> Ax nói.

<Tụi mình không thể để Jara Hamee rơi vào tay bọn chúng được.> Jake nói.

Tôi có một ý, nhưng ác thay, đó lại là một ý nghĩ rất tệ, vô cùng tệ. Vì nếu điều này mà đem ra thực hiện thì sẽ có một ai đó trong chúng tôi sẽ gặp nguy hiểm.

Tôi lưỡng lự giây lát vì cảm thấy hơi nghen khi đề nghị của mình sẽ làm một người nào đó khổ khó. Nhưng rồi cũng không còn thời gian để tính toán hơn thiệt nữa.

<Ừm... mình nghĩ là...>

<Nói đi, Tobias.> Jake khuyến khích.

<Ừm, nếu bọn chúng cần một Hork-Bajir thì tại mình có thể tặng cho chúng một Hork-Bajir giả để chúng đuổi theo...>

<Biến hình thành một Hork-Bajir?> Marco hỏi <Ê ê ê...>

<Jara Hamee đâu thể biến hình thành một con thú nào khác được ...> Cassie nói.

<Jara Hamee không cần biến hình gì hết mà chính chúng ta phải làm điều đó.> Jake nói.

<Thôi sao cũng được, nhưng phải quyết định lên.> Cassie nói.

<Mình sẽ biến hình thành một Hork-Bajir cho.> Rachel nói.

Tôi bất thần thấy Rachel đáp xuống một cành cây. Đôi cánh rộng của nhỏ vẫn còn xoè ra. <Mình cần phải biến thành một Hork-Bajir vì khi trời tối đôi mắt đại bàng của mình chẳng còn nhìn thấy gì nữa cả...>

<Đừng, tôi sẽ làm việc đó cho.> Ax nói gấp gáp.

<Không!> Rachel nói. Nhỏ đang từ từ hoàn hình mà chẳng để ai có ý kiến gì thêm. <Mình sắp xong rồi.>

<Tại sao lại là bạn?>

<Tại vì tôi nói trước.> Rachel giải thích một cách quả quyết.

Ax nhìn anh chàng Hork-Bajir bằng cặp mắt chính. <Bọn Yeerk đang đến. Một người trong chúng tôi sẽ biến hình giả làm anh để đánh lạc hướng bọn Yeerk, anh có chịu không?>

<Jara Hamee ghét bọn Yeerk.> Người Hork-Bajir chỉ nói có vậy rồi im lặng.

<Vậy thì quay lưng lại đi, Jara Hamee!> Tôi ra lệnh. <Nhắm mắt lại cho đến khi nào tôi nói xong. Nếu anh mở mắt ra trước khi chúng tôi biến hình xong, thì anh Andalite này nè, *Hruthin* đó, sẽ xử anh liền. Hiểu rồi ha, làm liền đi.>

Gã Hork-Bajir ngoan ngoãn, ngoan đến độ làm tôi suýt phì cười, quay lưng lại. Trời ạ, một sinh vật khổng lồ cao hơn hai thước lại nghe lời một con chim.

Xen kẽ với cảm giác đó là sự điếng người của tôi khi nhìn qua Rachel.

Nhỏ sẽ biến thành một Hork-Bajir và kéo bọn Yeerk chạy theo săn lùng nhỏ.

Giờ thì hiểm nguy dành trọn cho nhỏ bạn gái xinh đẹp thân thiết của tôi rồi.

Rachel bắt đầu biến hình giai đoạn một, tức hoàn hình người từ lột chim đại bàng. Tự nhiên con chim cao lên, xương vai nhô dần ra để lộ một hình thù khác thường. Khởi nói, con nít mà nhìn thấy chắc khóc rân hết vì Rachel giờ là một thứ người chim lông lá, lại có cái đuôi đang ngắn dần.

Tôi sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để được làm thay công việc của Rachel, giành những hiểm nguy về phần mình. Nhưng tôi không thể làm điều đó được, tôi chết dính với cái lột điều hâu

này rồi... Trớ trêu quá, và cũng chán quá đi.

Rachel đã trở về hình dạng đáng yêu của nhỏ. Đáng yêu đến mức trông nhỏ giống như một người mẫu ở bìa tạp chí nào đó.

<Không nhất thiết phải là bồ trong chuyện này đâu, Rachel> Tôi nói, cố vớt vát.

<Chuyện biến thành một Hork-Bajir dữ dằn và lạnh lùng chỉ là hình thức thôi, chứ bình thường nhỏ đã là một Hork-Bajir trong ruột rồi.> Marco lại châm chọc.

<Im đi!> Tôi nạt Marco, đâu phải lúc nào cũng giỡn được đâu.

Rachel nhìn tôi và nói nhẹ nhàng.

<Đừng lo, Tobias.> Rachel không thể nói thêm điều gì vì nhỏ có thể bị gã Hork-Bajir đó phát hiện ra chúng tôi là những con người Trái Đất căn cứ qua giọng nói.

Gã Hork-Bajir vẫn đứng yên khi Rachel chạm tay vào lưng gã. Chúng tôi thấy rõ rằng gã như lịm người đi khi Rachel hấp thu mẫu ADN của gã...

<Sao rồi?> Cassie gọi vọng xuống. <Không còn nhiều thời gian nữa đâu mấy bồ. Các vị khách của chúng ta ngày càng tới gần rồi đó.>

Tôi nghe thấy âm thanh của những bước chân đạp trên cỏ và cây khô, tiếng va chạm lách cách và tiếng ra lệnh nho nhỏ của các chỉ huy người Trái Đất và Hork-Bajir.

<Bọn chúng còn cách tụi mình chừng hai phút đi bộ.> Tôi nói.

Rachel gật đầu, nháy mắt với tôi bằng một vẻ... láu cá. Rồi nhỏ nhắm mắt lại, tập trung vào việc biến hình thành một Hork-Bajir.

Rachel từ từ biến đổi. Tôi không dám nhìn nhưng buộc phải nhìn. Chuyện này tôi gây cho nhỏ mà.

Bóng tối đang xuống dần trong khu rừng. Mọi thứ bị nhuộm một màu sẫm. Đêm thật sự sẽ đến trong vòng một giờ nữa thôi. Nhưng với đôi mắt điều hâu sắc lém của mình, tôi thấy rõ một cảnh tượng kỳ lạ: một gã Hork Bajir đang nhắm mắt, đứng yên; một người Andalite căng thẳng chuẩn bị chiến đấu; một con cọp đang lo lắng nhìn chúng tôi; một con dã nhân động đậy và hồi hộp; và tôi, một con chim đang canh chừng cho tất cả những chuyện này.

Ở giữa chúng tôi là Rachel. Nhỏ đang cao dần lên một cách bất thường so với vóc dáng của một cô gái. Da của nhỏ đang thay đổi, bàn chân thì biến thành chân khủng long có ba ngón. Những cái cựa, vuốt sắc... dần dần nhô ra.

Mắt của Rachel trở nên thon dài như hình một viên đạn. Mắt của nhỏ hẹp dần, hẹp dần... Rachel đã hoàn toàn là một Hork-Bajir. Giờ nhỏ đã trở thành một cái máy xén cỏ biết đi, cao ngoài hai mét và tràn đầy sức lực với tốc độ chết người.

<Xong!> Rachel nói. <Giờ thì mình là Hork-Bajir.>

<Mở mắt được rồi đó, Hork-Bajir> Tôi nói với Jara Hamee.

Jara Hamee quay lại và đối diện với... chính anh ta. Giờ thì hai gã Hork-Bajir chính cống đang đứng sừng sững nhìn nhau. Rồi đột ngột điều bất ngờ xảy đến.

"Heeeebrowww..." Rachel bỗng kêu lên, giọng trầm đến mức những lá khô nằm dưới đất cũng rung lên.

"Heeebrooowwww - Uhhh" Jara Hamee cũng đáp lại.

<Trời đất, mấy người làm cái gì vậy?> Marco kêu lên với vẻ hãi hùng. <Lại còn kêu lên chỉ chỗ của tụi mình cho bọn Yeerk nữa sao?>

Xoẹt! Bất ngờ Rachel chém cánh tay đầy những lưỡi dao bén ngọt của mình vào không khí. Đòn chém đó chỉ cách Jara Hamee có vài phân. Ngay lập tức Jara Hamee trả đòn với một cú đá bằng cái chân khổng lồ to tướng của anh ta. Nếu cú đá này mà trúng Rachel, tôi tin là lục phủ ngũ tạng của nhỏ sẽ đi đời hết cho mà coi, may mà cú đá trượt đi trong tích tắc.

Rachel trả đòn, rồi Jara Hamee đánh lại. Ánh sắc của các lưỡi dao bén ngọt cứ loang loáng nhưng may mà tất cả những cú ra đòn đều hụt, dù chỉ là hụt trong vài phân sát rạt.

<Lùi lại!> Jake kêu lên. <Ngưng lại ngay.>

Tôi thấy Jake chồm lên, sẵn sàng nhào xuống giữa trận đấu để cản hai cái tên Hork-Bajir điên cuồng này lại.

<Jake, bình tĩnh đã nào... mình nghĩ là có khi họ đang chào nhau theo một nghi lễ truyền thống nào đó của người Hork-Bajir thôi mà...> tôi nói.

Hai Hork-Bajir đột nhiên trở nên kiêu cách. Cả hai đi vòng quanh nhau, nhón lên và xoè các cẳng chân ra như thể đo xem ai là người cao hơn.

<Làm ơn đi mà> Marco rên rỉ. <Đâu còn thời gian mà biểu diễn khiêu vũ nữa vậy.>

Marco nói đúng. Tôi đã thấy những ánh sáng lấp lánh của vũ khí thấp thoáng qua các tán lá.

Giờ thì Jara Hamee và Rachel đã bước đến gần nhau và cọ những cái đầu hình rắn của họ vào nhau một cách thân thiện.

<Rachel, bồ cảm thấy ổn không?> tôi hỏi.

<Ờ... mình...> Giọng Rachel có vẻ bối rối, đây là trạng thái thông thường mỗi khi biến hình thành một sinh vật mới. Bản năng của sinh vật mà bạn biến hình sẽ chiếm lĩnh bạn trong một thời gian ngắn. Khi tôi mới biến hình lần đầu cũng bị y như vậy.

<Rachel, tụi mình không còn thời gian nữa đâu.> Jake hỏi rất dịu dàng. <Em đang bị choáng hả?>

<Hơ... hình như vậy nhưng ổn rồi.>

<Jara Hamee, trở vào trong hang đi.> Jake nói. <Núp thật kín đó nha. Mọi người sẵn sàng chưa? Nhớ là phải tránh tất cả những vụ đánh nhau, chỉ chạy thôi đó. Rachel à, em nghe rõ

chưa? Không-đánh-nhau!>

<Ừm... được rồi.> Rachel nói vậy nhưng tay lại chém vào không khí. <Cố gắng không đánh nhau.>

<Rachel, bảo trọng nha.> Tôi nói.

<Tui cá là Rachel sẽ nói "tới luôn" nè.> Marco nói nhanh.

Rachel quay cái đầu hình rắn của nhỏ sang Marco, có vẻ như đang cười. <Không dám tới luôn đâu.>

<Oai!> Marco phàn nàn. <Bồ chơi xấu tui nha.>

Bất thành lĩnh bốn gã Mượn xác xuất hiện, súng cầm tay lăm lăm, đi sau chúng còn có hai gã Hork-Bajir nữa.

Bọn chúng đã nhìn thấy Jake, Rachel và tôi, nhưng chúng không thấy Marco.

Ngay lúc đó Marco đu từ đằng sau tới, đập vào vai một gã Mượn xác làm hắn té sấp. Một gã Hork-Bajir quay lại và lãnh trọn một quả đấm của dã nhân vô giữa mặt, cũng bật ngửa luôn.

<Coi chừng!> Một tên Mượn xác gào lên.

Thốt nhiên từ tư thế của kẻ bị bao vây, chúng tôi biến thành kẻ săn đuổi bọn chúng. Tôi vỗ cánh bay lên, đập xuống vai Rachel, bám vào xương đòn vai của nhỏ bằng móng vuốt của mình.

<Bồ còn ở đấy làm gì, bay đi chứ.> Rachel bảo tôi.

<Chỉ đi nhờ chút thôi mà. Mình sẽ đi, nhưng không phải vào giờ phút hiểm nghèo này.>

<Được, vậy thì "tới luôn" nha.>

<Tới luôn!> Tôi kêu lên.

Tụi tôi rượt theo bọn chúng. Thân hình Hork-Bajir của Rachel lợi hại thiệt. Nó nhanh nhen hết sức luôn. Dù căng thẳng và sợ hãi tràn ngập tim mình tôi cũng phải liều thôi. Ý kiến của tôi, tôi phải chịu hiểm nguy cùng một người chứ mặt mũi nào ở đằng sau.

<Nè, mấy bồ,> Giọng Cassie vọng xuống. <Ngưng chuyện truy đuổi đi, đó là một cái bẫy. Có hai nhóm người đang mai phục chờ mấy bồ ở phía trước đó.>

<Quay lại thôi! > tôi bảo Rachel.

<Tuân lệnh.> Rachel nói rồi quay liền sang hướng khác và chạy. Nhỏ giờ trông như một chiếc xe tăng, với tháp pháo là tôi. Đột nhiên, Rachel vấp lên một rễ cây bách và té lăn cù. Tôi thì văng tuốt vô một bụi cây.

<Tobias, bồ có sao không?>

<Không sao, nhưng...>

Tôi mắc kẹt trong bụi cây này rồi, nếu vùng thoát ra thì tất cả lông vũ sẽ bị vặt trụi mất thôi.

Xoẹt! Xoẹt!

Rachel dùng vuốt chém vào các nhánh cây giải thoát cho tôi. Tôi cố đập cánh bay lên, rồi bất chợt thấy mình quá đà và đang ở trên cao. Tôi thấy Cassie đang ở trên một ngọn cây phía xa.

Tôi nghe tiếng súng nổ phía sau mình.

Đùng! Đùng!...

Một giọng người la lên phía bên dưới.

<Đứng yên, nếu không tao sẽ bắn vô tim thứ hai của mày.>

Tôi nhìn xuống và thấy ba người đàn ông, vũ khí đầy mình, đang bao vây một Hork-Bajir.

Rachel? Không lẽ nào? Hay là Jara Hamee? Chuyện gì đang xảy ra thế này. Rồi đột nhiên tôi thấy một trong ba người đàn ông đó đột nhiên biến hình. Vài giây sau, tôi đã thấy rõ một hình hài Andalite.

Đó là Visser Ba.

CHƯƠNG 12

Người Andalite thứ thiệt luôn luôn có những phản ứng rõ ràng. Nếu họ giận hay lo sợ trông họ rất nguy hiểm, còn bình thường họ rất hoà nhã và đáng yêu. Nhưng với Visser Ba thì hắn luôn luôn ở trong bộ mặt nguy hiểm.

Bề ngoài của hắn luôn toát ra vẻ danh ác và hiểm độc. Hắn thật sự nguy hiểm. Loại nguy hiểm của cái chết.

<Ai vậy, ai đang là Hork-Bajir vậy?> Tôi hoảng hốt hỏi.

Không có tiếng trả lời.

<À, á, à... Ket Halpak.> Visser Ba nói. <Cô mà cũng dám đào tẩu hả, tiếc thay, đã đến giờ trở về nhà ăn tối rồi.>

Visser Ba hình như chưa bao giờ biết nói nhỏ. Hắn thích nói lớn cho mọi người cùng nghe như một cách để thể hiện quyền lực của mình.

Ket Halpak, hắn gọi Hork-Bajir đó là Ket Halpak, điều đó có nghĩa là hắn đang đối diện với một phụ nữ Hork-Bajir, mà tôi hiểu ngay được rằng đó là *Kalashi*, vợ của Jara Hamee. Cô ta không chết trong cuộc truy đuổi vừa rồi.

Ket Halpak bị bao vây ở chính giữa. Hai gã Mượn xác súng lăm lăm chĩa vào cô ta và Visser Ba trong lớp Andalite với cái đuôi sấm sét đang vờn. Đôi cuống mắt của Visser Ba đảo qua đảo lại quan sát, chắc hắn tin rằng Jara Hamee sắp xuất hiện.

Phải đánh lạc hướng cho cô ta chạy thôi. Tôi chợt nhớ rằng mình đang ở trên đất của loài điều hâu Swainson. Lạy trời cho bọn chúng có mặt ở đây.

Tôi vỗ cánh bay lên thật cao, 100 m, 140 m, 180 m... Tôi khép cánh lại và lao thẳng xuống như một máy bay rơi, lao thẳng về hướng Visser Ba.

<Kéééttt... > Tôi ráng sức kêu lên thật to. Nếu bọn điều hâu Swainson có ở quanh đây chúng hẳn phải nghe thấy tiếng kêu của tôi. Bản năng hiểu chiến để bảo vệ lãnh địa của mình sẽ buộc chúng phải xuất hiện để tấn công tôi.

Còn nếu chúng "văng nhà", hoặc tôi sẽ tan xác dưới mặt đất hoặc bị bọn Mượn xác bắn hạ.

Có tiếng vỗ cánh sột soạt trong các bụi cây.

Tụi điều hâu Swainson.

Chưa bao giờ tôi nhẹ nhõm như thế khi thấy các đối thủ của mình.

Bọn Swainson túa ra khắp nơi. Visser Ba la lên. <Coi chừng bọn Andalite biến hình,> hẳn bối rối chỉ về hướng có vài con Swainson đang vỗ cánh bay tới.

Hai gã Mượn xác giơ súng lên. Visser Ba nhìn theo hướng súng, đợi xem kết quả.

<Tôi là bạn của Jara Hamee,> tôi nói nhanh với người phụ nữ Hork-Bajir. <Chuẩn bị chạy nha.>

Tôi giương móng vuốt của mình ra, sắc nhọn hơn bao giờ hết... tới nè!

Đôi móng vuốt của tôi sượt qua trên đầu Visser Ba, bứt một cuống mắt rời ra.

<Aaaa... > Visser Ba gầm lên, đau đớn.

<Chạy đi.> Tôi nói với cô nàng Hork-Bajir.

Đừng! Đừng!... Chúng tôi lao ra khỏi chỗ hỗn độn đó, Ra! Ra! Ra!...

Cô nàng Hork-Bajir phóng như điên, còn tôi thì vỗ cánh như thể đây là lần cuối cùng được bay. Cuộc đời tôi phụ thuộc vào lần bay này đây. Lên! Lên nữa! Lên...

<Bọn Andalite rác rưởi!> Tôi nghe tên Visser Ba gào lên.

Nhưng giờ thì tôi và cô nàng Hork-Bajir đã cao bay xa chạy rồi, tôi sượng phát điên lên sau cuộc đào thoát hiểm nghèo vừa rồi, tôi muốn hét lên.

<Ha ha ha...>

CHƯƠNG 13

Jara Hamee và Ket Halpak gặp lại nhau trong hang, mừng mừng tủi tủi trông thật cảm động. Còn tụi tôi thì mệt, sợ, bối rối lẫn lộn tùm lum. Chẳng phải tụi tôi vừa kết thúc một cuộc rượt đuổi bán sống bán chết là gì...

Hai vợ chồng Hork-Bajir kia mừng theo kiểu của họ, không có chuyện ôm chầm lấy nhau đâu. Nghĩ thử coi, nếu mình mấy bạn toàn là dao gươm lửa chĩa thì làm sao mà ôm nhau được. Ket cứ sờ hoài vào vết thương do Jara tự tạo ra.

<Đến lúc tụi mình phải đi rồi đó.> Rachel nhắc, nhỏ vẫn còn ở trong lốt người Hork-Bajir. <Nếu mình không phải về nhà thì chắc mình ở luôn tại đây để nghỉ ngơi cuối tuần.>

<Thôi đi Rachel, mẹ bồ đang ngóng bồ vì cái vụ giải thưởng Parkard đó> Tôi nói.

Tự nhiên tôi thấy mọi người im lặng, hình như ai cũng biết nhưng ai cũng muốn giấu tôi chuyện đó.

<À... chuyện đó đâu phải là quan trọng> Rachel nói, mắt nhìn xuống đất.

<Giờ tính sao với những người Hork-Bajir đây?> Jake hỏi. Mặt cậu ta có mấy vết trầy xước rướm máu. Lúc tôi đang giải cứu Ket thì các bạn của tôi phải hỗn chiến ít nhiều gì đó với bọn Yeerk. Chẳng ai bị thương cả, nhưng tôi lại cảm thấy mình vô dụng vì không giúp ích được gì cho bạn bè lúc nguy hiểm nhất.

<Mấy bồ về đi, mình sẽ xem chừng hai vợ chồng Hork-Bajir này cho.> Tôi nói.

<Bồ làm sao thức canh suốt đêm được> Rachel phản đối.

<Sao vậy? Mình chỉ việc đậu trên một cành cây trước hang thôi mà, đâu có gì là không ổn?>

<Được, tôi cũng ở bên cạnh bạn> Ax nói xen vào.

<Chúng ta bước ra ngoài hang và bàn về chuyện này đi> Jake nói. Sau đó cậu ta quay sang Jara và Ket <Các bạn cứ ở yên trong hang cho đến khi chúng tôi đến, nghe!>

“Các bạn tính làm gì với chúng tôi?” Jara hỏi.

<Ừm... chúng tôi cũng chưa biết nữa, Jara à> Jake trả lời dụi dằng.

“Chúng tôi *fellana*, chúng tôi cảm ơn...” Ket nói.

Ra đến bên ngoài, tụi tôi bắt đầu hoàn hình. Còn tôi và Ax thì canh chừng.

Jake hỏi “Mình tính sao về Ket và Jara đây?”

Mọi người vừa đi vừa nói chuyện. Tôi bay trước thăm dò. Ax dẫn đầu, bảo vệ cho cả nhóm.

“Nếu chúng ta đưa hai người Hork-Bajir này ra trước truyền hình và nói về chuyện bọn Yeerk đang xâm lăng Trái Đất thì sao? Át mọi người sẽ tin chúng ta.” Rachel nói.

“Làm sao chúng ta biết được ai trong giới báo chí hay truyền hình chưa trở thành nô lệ của bọn Yeerk?” Cassie hỏi. “Làm thế chẳng khác nào chỉ chỗ giúp cho bọn chúng.”

“Làm sao hả? Đơn giản thôi, chúng ta sẽ mượn cho họ một căn hộ, kiếm việc làm cho họ...” Marco hài hước.

Tất cả tụi tôi cười, mà thật ra thì chúng tôi cũng không biết phải làm sao nữa.

<Có lẽ họ là những người Hork-Bajir duy nhất được tự do trên suốt dãy ngân hà này> Ax nói.

“Giống như các loài bị tuyệt chủng vậy, họ là niềm hy vọng của một dân tộc Hork-Bajir mới.” Cassie trầm ngâm nói.

“Trời ạ, Cassie” Marco kêu lên “Làm ơn đừng đem sinh thái học vào đây được không? Mọi chuyện đâu có đơn giản như một cặp chim cú hay cá voi?”

<Thôi ngừng lại ở đây nha các bạn> Ax nói. <Chúng ta đã ra tới bìa rừng rồi.>

Mọi người đứng lại. Mọi thứ ngổn ngang trong đầu tụi tôi, kể cả chuyện muốn chạy ù về nhà ăn tối trong vòng tay bố mẹ nữa.

“Cassie nói đúng” Jake nói “Họ đúng là những sinh vật còn lại duy nhất của một loài kể như đã bị tuyệt chủng.”

“Tìm cho họ một chỗ ẩn nấp. Họ sẽ sinh con đẻ cái và tạo dựng một cuộc sống mới.” Cassie nói.

“Đây là Trái Đất, tìm cho ra một nơi an toàn dành cho người vũ trụ hơi bị khó đấy”> Marco nói.

<Có đó, có một nơi như vậy.> Tôi nói.

Tất cả mọi người ngược lên nhìn tôi.

“Ở đâu?” Rachel hỏi.

<Mình biết một chỗ trên núi, có một thung lũng, nhiều hang động, có suối... nhưng rất kín đáo.>

Hình ảnh của nơi đó hiện ra mồn một trong đầu tôi. Từng chi tiết một cứ hiển hiện trong đầu tôi như là tôi đã từng sống ở đó vậy. Thậm chí tôi còn tưởng tượng ra cảnh hai vợ chồng Hork-Bajir nọ sống ở đó nữa.

<Mình sẽ mang họ lên đó> Tôi nói.

“Tụi mình không có kế hoạch gì tốt hơn đúng không? Vậy thì đồng ý chuyện này nha” Jake kết luận.

“Vậy thì bây giờ tất cả chạy về nhà và bịa ra một chuyện gì đó cho chuyện về trễ với ba tui nè.” Marco nói. “Ngày mai tụi mình sẽ thảo luận tiếp về cái chốn địa đàng cho cặp Adam và Eva người Hork-Bajir này.”

Marco nói đúng đó. Nơi đó đúng là một vườn địa đàng, mọi thứ giống một giấc mơ. Chỉ duy có một điều rắc rối, đó là tôi chưa hề biết nơi đó ở đâu. Tôi cũng không hiểu tại sao hình ảnh về nơi đó cứ ập về và tôi không cưỡng lại được chuyện phải nói ra. Tôi chẳng biết phải giải thích ra sao nữa....

Từ khi là chim, tôi vẫn thường hay ngủ trên các cành cây qua đêm. Nơi quen thuộc của tôi là một cành cao, ẩn trong các tán lá của một cây sồi to.

Cành cây đó giấu được tôi khỏi các loài thú săn mồi ban đêm. Bọn gấu, cáo và sói cứ dò dẫm suốt đêm. Thật ra chúng không làm tôi lo lắng, có đũa nào biết leo cây đâu.

Nhưng tôi phải dè chừng mấy con gấu vì thỉnh thoảng tụi nó có thể săn đuổi bằng cách leo trèo, dù chậm chạp. Nhưng thông thường thì tôi cũng nghe thấy tiếng động trước khi chúng đến gần.

Tôi ngán nhất là mấy con cú. Dĩ nhiên cú thì không thích ăn điều hâu đuôi đỏ, tụi nó ăn chuột là chủ yếu nhưng tôi cũng hơi ớn vì tụi nó là thứ dữ thiệt tình vào ban đêm.

Ban ngày thì tôi làm đại ca vì nhìn xa, nghe thấu... thậm chí là săn mồi thuộc hàng bậc nhất nhưng ban đêm thì tụi cú làm trùn hết luôn. Tụi nó nhìn cảnh vật ban đêm như thể mắt của tụi nó có gắn đèn điện vậy, mọi vật rõ mồn một. Hơn nữa, tụi nó bay êm như ru, săn mồi cũng êm ru.

Tụi cú này chính là thứ luôn làm tôi căng thẳng.

Nhưng đôi khi có những đêm nghe thấy tiếng động săn mồi của những loài vật đó, ngoài nỗi sợ, tự nhiên tôi cảm thấy thêm được làm người, thêm được ngủ trong mái nhà của mình, vì hai lẽ:

Thứ nhất, ban ngày, khi tôi là con điều hâu đầy quyền lực, tôi bay cao và tận hưởng mọi thú vui của mình. Không con người nào có thể hiểu được cái khoan khoái của việc được các luồng gió bốc mình lên cao, mặt trời ấm áp, nhìn thấy tất cả nhỏ dần, nhỏ dần...

Vâng, đó là thiên đường của tôi.

Nhưng... điều thứ hai, vào ban đêm, khi tôi đứng một mình trên cành cây, nhìn đêm tối với mặt trăng lạnh lẽo và lắng nghe tiếng động của những cuộc săn giết của muôn loài ban đêm, mọi thứ ác mộng - ác mộng của riêng tôi lại hiện về.

Nhưng đêm nay thì khác, tôi đứng trên một cành cây khác gần cửa hang và canh gác cho các Hork-Bajir. Tôi ở cách xa cái chốn an toàn của mình để bảo vệ sự an toàn cho kẻ khác. Tôi đứng im lặng, lắng nghe mọi thứ.

Giờ này thì Cassie, Marco, Jake, Rachel... đang ngủ trên giường, đắp chăn thật ấm và tiếng đồng hồ cứ tích tắc bình yên trong giấc ngủ.

Còn tôi thì nghe thấy những thứ tiếng khác...

Bất ngờ Ax xuất hiện. <Chào Ax> tôi nói.

<Ừa, Tobias, bạn nghe được tiếng động của tui à? Tôi nghĩ là mình đi êm lắm rồi đó.>

<Dĩ nhiên với bồ là đã êm lắm rồi nhưng với mình thì khác>

<Được> Ax nói như thể đang cười <Để hôm nào mình phải êm đến mức bạn bất ngờ mới thôi>

Thỉnh thoảng thật là ấm lòng khi có Ax trò chuyện vài câu vào ban đêm. Bọn thú trong rừng

ban đêm chỉ có tìm và diệt thôi chứ chẳng thèm nói năng gì cả.

<Hai người bạn Hork-Bajir của chúng ta chắc ngủ yên rồi> tôi nói <Họ nói chuyện nhiều lắm nhưng thỉnh thoảng nói xen vài thứ tiếng người Trái Đất vào ngôn ngữ của họ, tại sao vậy?>

<Người Hork-Bajir chưa bao giờ là một sinh vật thông minh cả> Ax nói, vẻ hiểu biết <Ngôn ngữ của họ chỉ gói gọn trong khoảng 500 câu mà thôi, hồi đó tôi học ở trường nên biết vậy. Có lẽ bọn Yeerk đã bắt chúng tập một vài từ của Trái Đất để làm quen...>

<Mình không có ý định nghe lén nhưng tiếng nói của họ cứ văng vào tai. Mình nghe được họ hay nói từ *kawatnoj*, từ đó có nghĩa gì vậy?>

<Tôi cũng không biết nữa> Ax nói <Tôi không học nói tiếng Hork-Bajir. Có lẽ mai tôi sẽ hỏi họ từ ấy nghĩa là gì.>

<Thôi đi, mình thấy hình như họ không thích người Andalite đâu.>

<Không thích á? Chúng ta cứu họ khỏi bọn Yeerk, liệu chết vì họ để rồi bây giờ họ không thích chúng ta?> Ax nói với vẻ giận.

<Có khi bọn Yeerk đã làm chủ họ quá lâu nên tạo thành tập tính ghét người Andalite nơi người Hork-Bajir cũng nên.> Tôi nói, cố xoa dịu Ax.

<Có lẽ vậy, bọn Yeerk ghét chúng tôi cũng phải thôi vì người Andalite chúng tôi sẽ tiêu diệt bọn chúng, dĩ nhiên là với sự giúp sức của người Trái Đất các bạn.>

Tôi cười, Ax là vậy đó, luôn luôn kiêu hãnh về dân tộc của mình.

<Tôi sẽ tuần tra một vòng> Ax nói <Cho tới giờ thì không có gì là bất thường hết, bạn có nghĩ rằng hai Hork-Bajir này sẽ bình yên khi trú ẩn ở nơi bạn nói không?>

Tôi không trả lời. Cầu cho cái nơi mà tôi nghĩ tới đó là có thật <Ax à, có khi nào bạn bị một ý nghĩ hay hình ảnh xẹt vào trong đầu mà mình tin tưởng vào nó một cách kỳ lạ không?>

<Tôi chưa từng gặp chuyện này> Ax trả lời.

<Có cái gì đó rất bí ẩn trong đầu tôi, vì...>

Bọn Taxxon đến.

Rõ ràng tôi nghe thấy tiếng bọn chúng đang mò mẫm trong rừng, bọn nô lệ tàn ác của bọn Yeerk. Tôi nghe rõ ràng bọn chúng đang lần từng cái chân góm ghiếc của chúng trên nền đất. Ax cũng nghe thấy.

<Tobias!> Ax kêu lên, giọng thẳng thốt.

<Bọn Taxxon đó, chúng đang đến đây> tôi nói.

<Tôi biết tại sao bọn chúng đến được đây rồi,> Ax nói <Bọn này ngửi được mùi của các sinh vật có máu và ngửi được mùi của các Hork-Bajir. Tôi nghĩ phải có đến một chục Taxxon.>

Ax ngược lên nhìn tôi, giải thích thêm <Bọn Taxxon có biệt tài đánh hơi thịt của động vật sống cách cả hàng cây số khi chúng được cho ngửi mùi thịt làm mồi, giống như loài chó ở Trái Đất vậy. Tuy nhiên, bọn chúng không phải là đối thủ của các Hork-Bajir. Mỗi khi bọn chúng đi

đầu thì luôn phải có một mớ Hork-Bajir theo sau.>

<Có thể đánh lạc hướng bọn chúng được không?> Tôi hỏi.

<Đừng có mơ.> Ax quả quyết.

<Vậy thì mình phải chuyển các Hork-Bajir tự do đi liền, mình sẽ đánh thức họ dậy và đi ngay trước khi bọn Taxxon đến... nhưng Ax nè, bồ làm ơn chạy đi báo cho Jake biết liền nha.>

<Tôi sẽ làm ngay, nhưng làm sao biết bạn ở đâu khi bọn mình quay lại?> Ax hỏi.

<Bồ đã từng biến hình thành chim ròi mà, chim cắt, chim ưng, chim ó... con gì cũng được, miễn là chim ăn thịt vì tầm nhìn của chúng rất siêu, mình sẽ chạy về hướng núi.>

Chạy về hướng núi cùng với hai Hork-Bajir nặng nề, nghe thì hay nhưng công việc trước mắt thì chưa quá. Nhưng tôi là một loài săn mồi, tôi là một trong những loại chim săn mồi ngầu nhất, tôi phải làm cho được công việc này thôi.

CHƯƠNG 15

<Jara Hamee, tụi mình phải đi liền mới kịp.> tôi nói ngay sau khi Ax băng mình vào bóng đêm.

Jara Hamee ló cái đầu hình con rắn hết sức kỳ lạ của mình ra khỏi lùm cây, mặt có vẻ lo sợ "Chuyện gì vậy?"

<Tụi Taxxon đang đánh hơi mùi của anh kìa.>

Thiệt tình là tôi thấy mặt Jara Hamee dường như tái đi, mắt anh ta mở lớn vẻ kinh hãi.

"Taxxon!" Jara Hamee thốt lên, rồi quay ngoắt vào trong hang kéo Ket ra.

Trong bóng tối, tôi chẳng làm sao mà phân biệt được ai là Jara Hamee còn ai là Ket nữa.

"Trời tối quá!" Ket nhìn quanh nói.

<Đành vậy, nhưng không có cách nào ngăn bọn Taxxon lẫn ra chỗ này hết nên chúng ta phải đi thôi.> Tôi nói cứng vậy dù cũng chưa biết phải đi đâu.

Rừng tối om làm tôi chẳng phân biệt được đâu là đâu. Tôi thất vọng với tầm nhìn của mình ban đêm, mà cũng thất vọng với khả năng nhìn của người Hork-Bajir luôn.

Tôi cứ di chuyển, đành để mặc cho các lông đuôi của mình tơi tả khi vướng vào các bụi cây gai. Phải chi mà tôi được bay vèo lên thì hay biết mấy nhưng đâu có bỏ mặc Jara và Ket được, họ đâu có cánh như tôi.

Chung quanh tối như mực, khiến bạn đi và va đầu vào một cái cây nào đó mà không hay - có thấy gì đâu - cứ phải lần mò như người mù vậy.

Tôi nhảy lên, bám vào nhánh sừng trên vai của Jara, giống như tôi từng đậu trên vai của

Rachel vậy. Càng lúc chúng tôi đi đường như càng chậm hơn mà cũng chưa thoát ra khỏi vùng truy đuổi của bọn Taxxon là bao xa nữa.

"Đi hướng nào, chúng ta đi hướng nào đây?" Jara hỏi.

<Ơ... cũng chưa rõ nữa.> Tôi gù gù trong miệng <Chắc chắn tôi sẽ nghĩ ra chuyện phải đi đến đâu nhưng bây giờ thì cứ đi đại đi.>

Jara sững lại, quay đầu nhìn tôi.

<Cứ đi đi Jara, chắc chắn sẽ có một giọng nói nào đó vang lên trong đầu tôi và bảo tôi nên đi đâu.> Tôi nói.

"Giọng nói, giọng nói nào?" Jara hỏi.

Tôi không nhìn được vẻ mặt của Jara, có trời mà biết được thế nào là sự diễn cảm của người Hork-Bajir, tuy vậy, tôi có thể cảm nhận được sự lạ lùng trong mắt Jara.

"Jara và Ket đi đến vùng của bọn Yeerk, khi con sên bò ra, Jara và Ket cũng nghe được một giọng nói vang lên trong đầu của Jara và Ket bảo 'chạy đi, chạy đi'. Đó là một giọng nói vang lên trong đầu." Jara nói.

Tôi né qua một bên, vừa kịp lúc để tránh bị hất nhào xuống đất bởi một nhánh cây.

<Jara nói sao? Cả hai người đều nghe trong đầu mình vang lên tiếng giục là phải chạy đi hả?>

"Đúng vậy, giọng nói vang lên trong đầu bảo Jara và Ket là 'Chạy đi. Chạy đi để tìm tự do'. Jara và Ket đều nghĩ là làm sao biết đường mà chạy thì lúc đó giọng nói lại vang lên 'Sẽ có một người dẫn đường'. Thế là Jara và Ket chạy liền."

<Cái gì?> Tôi hỏi.

"Giọng nói trong đầu bảo chạy..."

<Không phải, cái vụ người dẫn đường đó mà...!>

"Đúng vậy, giọng nói trong đầu cứ vang lên, nói rằng 'sẽ có một người dẫn đường'."

<Ý nói là tôi hả? Trời ơi...> Tôi kêu lên.

Jara không trả lời. Nói chuyện trôi chảy với người Hork-Bajir là một điều khó khăn vì họ không có khiếu về ngôn ngữ. Chính vì vậy họ không phải là một chủng tộc thượng đẳng trong vũ trụ.

Nhưng tôi thật tình bị choáng váng. Tự nhiên tôi "bị" bay vòng vòng, không định hướng được là mình đi đâu, rồi lại thấy hai người Hork-Bajir chạy trốn. Tôi "bị" cứu họ. Trong khi đó, cả hai người Hork-Bajir này lại tự nhiên "bị" có một ý nghĩ chạy thoát. Tất cả mọi thứ đó quá lạ thường đến mức khó chịu. Có một sự sắp xếp bí ẩn nào đó. Chắc, tôi bắt đầu bực mình và không thích ý nghĩ này một chút nào hết rồi nè.

<Ngừng đi, ngừng ở đây nè.> Tôi nói với cả hai người Hork-Bajir.

Cả hai sinh vật vũ trụ to kình càng kia dừng lại. Họ đứng bất động trong bóng đêm và chờ nghe tôi nói.

"Bây giờ chúng tôi phải chạy hả?"

<Không.> Tôi nói.

"Nhưng... bọn Taxxon đang tới mà."

<Phải rồi, tôi biết rồi>

"Vậy chạy há?"

<Khoan, tôi phải tìm ra lời giải cho một chuyện> Tôi nói <Ngừng một chút xíu thôi để tôi suy nghĩ đã.>

Ngay cái lúc mà tôi nói chữ "suy nghĩ" - là tự nhiên tôi thấy mình không còn ở tại khu rừng đó nữa. Tôi bị dẫn đến một nơi nào đó thật lạ lùng - bằng một quyền năng nào đó.

Tôi thấy mình trôi bồng bềnh, giống như đang trôi trong không khí vậy, mà cũng không phải là không khí nữa. Một nguồn ánh sáng màu xanh dương pha xanh lá cây toả sáng. Tôi không thể biết được là nguồn ánh sáng đó đến từ đâu nhưng nó toả sáng cho khắp nơi.

Chỉ có một điều tôi hiểu được rằng tôi "bị" đưa đi đến một nơi nào đó, khác xa nơi khu rừng tôi đang đứng.

CHÀO TOBIAS, CHÚNG TA LẠI GẶP NHAU RỒI.

Một giọng nói rất lớn, vang động nhưng không đình tai nhức óc, mà nó tràn ngập trong suy nghĩ của tôi, tràn ngập cơ thể tôi. Lông vũ của tôi dựng ngược cả lên, còn da gà thì nổi suốt từ đầu đến chân.

CHÂN CỦA TÔI?

Tôi giật mình và nhận ra rằng tôi đang ở trong cơ thể của mình - cơ thể con người.

Tôi nhìn xuống và không thể tả xiết cảm giác đó. Tôi đang ở trong chính thân thể ngày xưa của mình. Tôi không còn mang cái đuôi đỏ - tôi là người mà...

Những gì thuộc về người hoàn thiện đến mức tôi bàng hoàng. Đôi tay của tôi nơi từng là cặp cánh, đôi chân chỗ từng là cái đuôi, cái miệng từng là cái mỏ...

Nghe đến đây, chắc bạn nghĩ rằng tôi "tưng" rồi phải không? Nhưng những ánh sáng đó cứ chớp tắt và cho tôi thấy song song cả hai cơ thể chim và người mà tôi đã từng ở trong đó.

Tại tôi đã chứng kiến được quá nhiều điều dị thường, hơn bất cứ người Trái Đất nào được thấy. Chúng tôi từng thấy một Hoàng tử người Andalite chết tại một công trường bỏ hoang. Tôi cũng thấy được bọn Yeerk với các nô lệ của chúng như là bọn Hork-Bajir, bọn Taxxon, bọn Gedd... Tôi cũng đã gặp giống người Chee, một loại người máy cực kỳ tinh xảo. Tôi cũng đã thấy cái vũng quái dị của bọn Yeerk và đã từng chu du trên một tàu không gian của bọn chúng.

Nhưng tôi hiểu điều tôi được thấy, được chứng kiến và "bị" sắp đặt trong đó chỉ bắt đầu với một loại người duy nhất - quyền năng nhất dãy ngân hà mà tôi được biết. Đó là người Ellimist.

"Người Ellimist" tôi thốt lên bằng chính cái miệng người của mình.

Và rồi một màn sương mù màu ngọc lam phủ lấy tôi. Tôi thấy một con chim săn mồi đang lao đến tôi. Đó là một loại chim nửa điều hâu, nửa đại bàng... Con chim có cái bụng màu trắng như tuyết, cái lưng màu đỏ gụ và cái đuôi thì xoè ra với đủ màu sắc. Nó bay tới và ngưng giữa không gian đó.

PHẢI RỒI, TOBIAS, CHÍNH LÀ NGƯỜI ELLIMIST.

Con chim dường như cười và cả đám sương mù màu ngọc lam đó như cũng cười theo.

"Ông thật giỏi biến hóa. Không bao giờ chúng tôi có thể biết được hình dạng thật của ông, mỗi lúc ông một khác."

Con chim cười, đừng có hỏi tôi là tại sao tôi biết được nó cười nha, dáng vẻ của nó cho tôi cảm giác đó nhưng tôi biết đó là một cảm giác hết sức chính xác.

Người tôi nôn nao. Tôi nhìn xuống cơ thể người của mình, một cơ thể từng là chim, từng là người.

"Ông muốn tôi làm gì? Hay ông muốn gì ở tôi?"

TA CÓ VIỆC CẦN CẬU LÀM.

"Đưa tôi vào chuyện hăm bà lẩn của hai người Hork-Bajir đó hả ? Những chuyện kiểu này tôi đâu có muốn."

Người Ellimist chuyển dần dần từ dạng chim sang người, nhưng cũng không hẳn là người. Ông ta là người nhưng lại có đôi cánh. Và khi ông ta nói, tiếng nói phát ra từ miệng của ông ta như người vậy.

"Đã một lần ta đưa các cậu vào một tình thế đặc biệt để các cậu có thể thoát khỏi hiểm nghèo. Ta đã tìm cách để giúp các cậu mà không phạm luật của người Ellimist. Còn giờ thì cậu ở trong một tình cảnh khác, cậu đang cứu giúp hai người Hork-Bajir. Hai người đó cũng cần được giúp như các cậu ngày xưa thôi."

"Ông đang cố gắng giúp cho một chủng tộc Hork-Bajir mới hình thành, một loài Hork-Bajir tự do?"

Người Ellimist cười, gật đầu.

"Nhưng ta vẫn không can thiệp trực tiếp vào việc này, Tobias, và chính vì vậy ta cũng không chắc là cậu có làm thành công hay không. Có khi cậu sẽ chết và có khi cuộc trốn chạy này là vô ích."

"Chán quá, mà tại sao lại là tôi, tôi có phải là Người Dơi hay Người Nhện gì cho cam?"

Bất chợt người Ellimist nghiêm mặt.

"Tobias, cậu đang ở điểm khởi đầu, cậu có thể làm thay đổi tiến trình lịch sử thì tương lai của toàn dãy ngân hà."

Tôi cảm thấy mình thật quan trọng. Mà cái sự quan trọng đó lại bự đến mức tôi muốn bẹp dí vì nó.

"Ông muốn tôi giúp họ?" Tôi hỏi người Ellimist.

"Dĩ nhiên rồi, ta muốn cậu giúp. Mọi chuyện rất đơn giản trong tầm tay của cậu. Hoặc vũ trụ này sẽ sinh sôi nảy nở nhờ công việc của cậu, hoặc sẽ bị hủy diệt mãi mãi - tùy theo sự chọn lựa của cậu."

Tôi nhìn trừng trừng vào người Ellimist, đến độ tôi có thể thấy được bóng mình trong mắt của ông ta.

"Ông muốn tôi dẫn những người Hork-Bajir này đến cái nơi mà ông vẽ ra trong đầu tôi chứ gì? Được rồi, tôi nhận lời, nhưng tôi muốn là khi xong việc tôi phải được giúp trở lại."

"Cậu muốn gì, Tobias?"

"Ông biết tôi muốn gì mà, tôi muốn được hoàn hình người." Tôi nói, giọng gần như nghẹn ngào.

"Rồi, rồi... Ta hiểu cậu rồi." Người Ellimiist cười có vẻ bí ẩn.

Rồi dùng một cái, tôi thấy mình trở lại lối điều hâu đáng ghét - ĐIỀU HẬU CHỨ KHÔNG PHẢI NGƯỜI TỈ XÍU NÀO HẾT - Tôi lại ở cái khoảng rừng đen tối khi này với hai người Hork-Bajir đang lo lắng và hiểm họa đang ở đằng sau.

PHẦN THƯỞNG CHO LÒNG DŨNG CẢM

CHƯƠNG 16

Đó là một đêm thật dài. Dài khủng khiếp, tôi dám đảm bảo với bạn như vậy đó. Thậm chí cả hai vợ chồng Hork-Bajir nọ cũng có vẻ cực kỳ mệt mỏi khi những tia nắng yếu ớt đầu tiên của bình minh lộ dạng.

Suốt cả đêm đó, tôi thấp thỏm chờ kết cục bi thảm của mình là bị vây gọn trong vòng vây của bọn Taxxon, cùng với hai sinh vật Hork-Bajir nặng nề và đang sợ hãi.

Còn "bình" hơn nữa là phải lo đối mặt với Visser Ba trong một dạng biến hình độc ác và kinh tởm nào đó của hắn. Mà vậy đã phải xong đâu. Tôi lại còn quá nhiều kẻ địch rất riêng của mình trong rừng nữa.

Tôi luôn phải dáo dác tìm xem có mối hiểm họa nào đang tới từ những con chim săn mồi hay loài thú nào đó đang coi tôi là bữa nhắm đêm hay không.

Nhưng tôi đang đậu trên vai của Jara, một sinh vật mà bất cứ loài săn mồi ban đêm nào nhìn thấy cũng ớn lạnh hết.

Ở một chỗ tụi tôi đi qua, một cặp sói trợn trừng nhìn, rồi lùi ra xa vài chục mét, như thể thấy ma lần đầu trong đời sói vậy.

Chó sói rất thông minh. Tuy tụi nó chẳng biết Hork-Bajir là cái giống gì nhưng chúng thừa biết là không nên dây vào thì hơn...

Mấy con nai tội nghiệp giật mình phóng ra xa chỗ tụi tôi. Cú cũng nói lời tạm biệt. Máy con cáo lượn lờ ở xa xa, còn mấy con gấu thì đứng chờ ra nhìn...

Chứ còn gì nữa, từ nhỏ tới lớn có bao giờ chúng được thấy những sinh vật nào dữ dằn như các Hork-Bajir này đâu?

Thậm chí, tôi còn phải dòm chừng coi Ket và Jara có dẫm phải con vật nào dưới chân không nữa...

<Dừng, dừng lại đi!> Tôi la lên, khi thấy dưới bàn chân của Ket một con vật đáng sợ nhất của rừng hoang.

“Bọn Yeerk hả?” Jara hỏi, mặt mày đầy vẻ cảnh giác.

“Taxxon?” Ket hỏi và xôn xác nhìn quanh.

<Thưa hai anh chị, con vật này còn đáng sợ hơn những thứ đó nữa, đó là một con chồn hôi. Làm ơn để nó biến đi, đừng ai nhúc nhích cục cựa gì hết nha.>

“Ha... con thú nhỏ, nó không làm chết Jara Hamee được đâu.”

<Còn tệ hơn cái chết nữa kìa. Nó sẽ làm cho anh điều đứng tới mức nếu được chết coi bộ còn sướng hơn.>

Ba chúng tôi dừng lại nghỉ một chút.

Tôi không biết là mình đã đi được bao xa trên mặt đất. Nếu là đang bay thì tôi đã biết mình đi được tới đâu rồi...

Trời đã bắt đầu sáng.

Hai vợ chồng Hork-Bajir đã vấp chân mấy lượt, trông thất thểu quá chừng, còn tôi thì đói meo.

<Mấy bạn có cần ăn chút gì không?> Tôi hỏi hai người Hork-Bajir.

“Có.” Jara trả lời và liền đó anh ta bước tới bên một cái cây, với hai tay kéo cành xuống và dùng những lưỡi dao bén ngót nơi cùi chỏ cắt một phần ngọn, rồi chặt nó ra thành từng miếng nhỏ, hay gọi là khoanh cũng được, rất đều đặn.

<Anh ăn mấy thứ này hả?> Tôi hỏi.

“Đúng vậy.”

Miệng Jara nhai nhóp nhép, còn mắt thì có vẻ xa xăm. “Khi Jara còn nhỏ, Jara ăn *Kanver*, *Lewhak*, rồi ăn cho lớn với *Fit fit*.”

<Mấy cái tên đó chỉ những loại cây hả?>

“Ngon hơn cây.” Ket Halpak nói.

“Ờ, đúng là ngon hơn mấy cái cây này.” Jara nói.

Rồi như sợ tôi giận về chuyện chê mấy cái cây của Trái Đất không ngon, Jara và Ket lật đật khen. “Mà cây của Trái Đất ăn cũng ngon.” Jara nói.

“Ờ, đúng rồi, cây của Trái Đất cũng ngon nữa.” Ket nói.

Đột nhiên một ý nghĩ xẹt ngang qua đầu tôi.

Tôi hỏi luôn. <Jara, Ket, vậy mấy cái vuốt sắc và dao... ơ... tôi gọi là dao cho dễ hiểu, gắn vào trong người các bạn là để làm gì?>

Ket Halpak đứng thẳng lên.

Giờ thì đối với tôi Ket cao như một tòa nhà chọc trời vậy.

Ket chỉ vào cùi chỏ của mình. “Để cắt thức ăn.” Rồi chỉ vào cổ tay. “Để gặt mùa.” Chỉ xuống đầu gối với lưỡi dao bén ngót chìa ra. “Để xới đất.”

<Và để hái những loại cây thấp, đúng không?> Tôi tiếp lời. <Mỗi loại vuốt và dao trên người các bạn đều có công dụng riêng giúp thu hoạch mùa màng và kiếm thức ăn hả?>

“Đúng vậy.”

Ket ngồi xuống đất và bắt đầu nhai một khoanh cây khác.

<Vậy mấy thứ vuốt với dao này hổng phải là vũ khí để chiến đấu với kẻ thù, hay để giết những loài thú khác sao?>

Jara nhìn thẳng vào tôi.

“Hork-Bajir không có kẻ thù nào hết. Hork-Bajir cũng không giết các loài vật. Chỉ có bọn Yeerk mới giết. Bọn Yeerk giết người Andalite, người Andalite giết bọn Yeerk, chỉ có người Hork-Bajir chết mà thôi.”

<Tôi hiểu tại sao bọn Yeerk lại chọn các bạn rồi, các bạn giống như được vũ trang vậy. Một khi bọn Yeerk rúc vô đầu điều khiển, các bạn thật sự là những cỗ máy giết người trong khi các bạn chỉ là loài ăn thực vật.>

Hai người Hork-Bajir không nói gì nữa, họ ngồi dựa vào nhau và tiếp tục ăn.

<Ơ... mấy bạn cứ ăn đi, tôi cũng phải... ơ, kiếm cái gì bỏ bụng mới được.>

Ket giờ một khoanh cây đưa cho tôi. “Ăn cùng chúng tôi đi.”

Tôi mà ăn được thì đâu còn gì để nói. Cứ thử nuốt mấy khúc cây đó coi, không mắc nghẹn mà chết là may.

<Cám ơn nha, nhưng tôi phải tìm thứ khác thôi.>

Thật khó mà diễn tả cho họ hiểu được là tôi phải kiếm loại thức ăn gì và ăn ra sao...

Bạn biết đó, tôi đã hết thấy ngại ngùng vì mình là một con chim săn mồi, là loài ăn thịt rồi, nhưng giờ đây bên cạnh tôi, những người Hork-Bajir có vẻ ngoài đáng sợ này lại không khác gì mấy con nai.

Trông họ chỉ khổng lồ thế thôi chứ rất là ngờ nghệch với mấy cái gạc, sừng khổng lồ mọc trên người...

Họ chỉ là những nạn nhân, nạn nhân của vẻ ngoài hung hăng của họ. Chính vì vậy mà họ bị kẹt trong cuộc chiến của loài Yeerk với những loài khác trong vũ trụ này. Họ trở thành những kẻ đáng thương.

Không ít lần tôi và các bạn tôi đã phải đối diện với các Hork-Bajir. Những người này đã suýt giết chết tôi hoặc các bạn của tôi. Tôi cũng từng ghét và căm thù loài Hork-Bajir, nhưng giờ thì tôi thấy tội nghiệp cho họ.

Và tội hơn nữa là tụi tôi sẽ còn, sẽ còn nhiều những trận phải đối đầu với người Hork-Bajir nữa.

<Tôi sẽ quay trở lại trong vòng 30 phút hoặc một giờ nữa.> Tôi vừa nói vừa vỗ cánh. <Đừng sợ, tôi sẽ không bỏ rơi các bạn đâu.>

CHƯƠNG 17

Khi tôi bay lên cao, những tia nắng đầu tiên của một ngày bắt đầu rạng lên từ hướng Đông. Những ngọn cây trở nên vàng rực. Một quang cảnh thật đẹp. Những chiếc lá vàng hực lên trong khi bóng của nó bên dưới hãy còn nhạt nhòa. Những đám mây màu đỏ hồng, như là chỗ trú ẩn cuối cùng của màn đêm đang lùi dần...

Gió lồng lộng dưới đôi cánh của tôi và những hơi mát của đêm còn sót lại, của buổi sáng tinh mơ hắt vào mặt tôi. Nơi này, nơi tôi đang bay lên giống như là thiên đường...

Không khí mát dịu, chưa có luồng khí ấm nào nên tôi phải vỗ cánh nhiều một chút. Nhưng đó lại là một cảm giác sáng khoái, cực kỳ sáng khoái...

Quang cảnh bên dưới tôi dần rõ rệt.

Lẩn khuất trong những ngọn cỏ cao và những khúc gỗ nằm lẩn lóc dưới kia là những con chuột, con sóc béo múp. Nhưng tôi phải lẹ làng hơn mới được vì đây là lãnh địa của kẻ khác. Lãnh địa đã được tự nhiên phân chia, không thuộc về một con điều hầu như tôi.

Tôi đảo nhanh tia nhìn sắc lẹm của mình để tìm dấu vết của một con chuột nào đó đang hời hững chui nhủi. Trời sáng là lợi thế của tôi, mấy con chuột dù có lấp đất lên mình cũng đừng hòng qua mặt tôi được.

Mải săn tìm con mồi, tôi không nhìn thấy được mối hiểm nguy đang rình rập mình.

Tôi thấy một con chuột mập ú đang chạy loáng đi với miếng mồi của nó.

Tôi lao thẳng xuống.

Qua đầu một ngọn cây, qua một cành cao.

Tôi sắp tóm được nó rồi.

Bất thần tôi bị đánh bộp vào người. Tốc độ của cú đánh nhanh, mạnh và dữ dội như hỏa tiễn vậy. Tôi loạng choạng và suýt nữa thì đo ván. Chới với, tôi vỗ cánh, và gượng lại trên một cành cây thấp. Đầu óc tôi hoảng loạn.

<Gh... ét... quá!> Tôi gào lên trong đầu mình. <Cái gì nữa đây, cái gì mà dám phá bữa sáng của tui đây?>

Cái quái gì mà lại muốn hại tôi chết cho hả lòng vậy. Hại tôi ngay khi tôi còn đang bùng bùng sung sướng vì lời hứa của người Ellimist, khi mà tôi vừa được thấy lại dạng người của mình cách đây không lâu, khi mà tôi vừa mơ được trở lại với gia đình và bè bạn?

Cái quái gì mà lại muốn tôi bị tiêu diệt và để chẳng còn ai biết đến một thằng nhóc tên là Tobias nữa?

Xooaaattt!

Tôi lại bị đánh trúng một cú nữa. Hệt như bị ném một cục gạch vô người vậy.

Tôi rơi bịch xuống bãi cỏ, cánh đập xuống đất với nỗi hãi hùng.

Cái quái gì vậy nhỉ?

Và rồi tôi thấy nó. Cái mặt thông minh thấy ghét và đầy lông, có bốn chân. Thân nó dài dễ đến hơn một mét. Nó là một con thú nhanh nhẹn và quý quyết.

Mèo rừng.

Con vật tinh ranh này đã thấy tôi và con chuột. Nó đoán rằng tôi sẽ bắt mồi và chờ thời cơ ở một cành um tùm để chộp và tạt tôi.

Nó tính quá chính xác.

Thế có chết tôi không chứ?

Con mèo rừng đi vòng quanh tôi, nhìn ngó một cách tò mò, xem tôi có thể chống trả lại nó đến mức nào. Đôi mắt màu đen và vàng của nó nhìn tôi, giống y như tôi nhìn con chuột khi nãy vậy.

Tôi muốn vỗ cánh bay lên và phùng mang trợn má để dọa cho con mèo rừng sợ nhưng trí khôn của con người ở trong tôi nói rằng đừng có dại mà làm điều đó.

Ở dưới đất, mèo rừng vừa nhanh như chớp, vừa mạnh mẽ vô cùng. Móng vuốt của nó khỏe và khéo léo như một người thợ lành nghề vậy. Tôi sẽ không có cơ hội thoát hiểm theo lối thông thường được đâu...

Tôi tiêu rồi, chẳng còn trông mong vào đâu được nữa rồi. Tôi-thật-sự- tiêu-rồi.

Tôi loạng choạng đứng lên, tựa vào đuôi của mình, tuyệt vọng.

Con mèo rừng chỉ còn cách tôi có nửa thước thôi.

Tôi nhìn trừng trừng vào con mèo rừng.

Chắc nó đã quen săn các loài chim rồi. Nó chắc cũng đã biết mùi vị thịt của một con điều hâu rồi. Nếu tôi đứng im, nó cũng sẽ tấn công. Nếu tôi cử động, nó cũng sẽ tấn công.

Chỉ còn một cách: đánh vào mắt của nó trước khi hàm răng của nó ngoạm vào tôi.

Con chim trong tôi hét lên “bay đi, bay đi”.

Nhưng thằng Tobias trong tôi thì lì lợm nói không.

Vuụụttt!

Con mèo rừng lao tới.

Tôi nhảy dựng lên. Nhắm thẳng vào mắt nó.

“Grrrràoooooooo...”

Con mèo rừng rú lên, nó đã bị đánh trúng vào mắt trái.

<Rồi, rồi...> Tôi vỗ cánh và đập choạng bay lên. Phải nhanh lên mới được, nếu không nó chop được tôi mất.

Con mèo chồm theo. Một bước, hai bước. Nó sắp bắt được tôi rồi. Tôi hoảng kinh vì đôi cánh yếu ớt của mình sau tai nạn. Thế rồi mọi thứ chợt im lặng.

Tôi quay lại, nhìn, và khiếp sợ tới mức lông vũ trên người tôi dựng hết cả lên.

Con mèo rừng đang bị ngoạm trong miệng của một con vật tựa như một cái cây gai góc đỏ lôm. Những tua nhỏ khua loạn xạ vì khoái trá. Cái đầu và cặp mắt màu đỏ của nó lảo liên.

Bọn Taxxon.

Con mèo rừng đã bị một tên Taxxon ngoạm lấy và nuốt chửng. Nhanh đến mức có lẽ con mèo cũng sẽ không kịp hiểu mình đã chết như thế nào.

Tôi cố bay lên.

Gai và cành nhỏ xé đứt một vài lông đuôi của tôi, nhưng tôi chẳng màng gì nữa. Tôi chỉ biết cảm ơn tạo hóa đã ban tặng cho tôi đôi cánh, khiến tôi có thể lên tận trời cao và vượt qua các hiểm nguy dưới mặt đất.

Tiếng sột soạt dưới mặt đất rộ lên. Tôi thấy có đến mười hai tên Taxxon túa ra. Đằng sau chúng là một đạo quân Hork-Bajir, và sau nữa là một nhóm những tên Mượn-xác-người được vũ trang kinh hồn.

Một đạo quân.

Bọn Yeerk đang làm tất cả mọi thứ nhằm bắt lại hai kẻ Hork-Bajir phản loạn. Rõ ràng, chúng đã quyết phải mang về bằng được hai người Hork-Bajir đó, còn sống hoặc chết.

Mà tôi thì lại chưa bỏ bụng được miếng nào.

CHƯƠNG 18

Vừa bay lên, tôi giật mình thấy trên đầu mình một con chim ưng đang lượn vòng.

Thường thì mấy con chim ưng ít khi nào quây diều hâu nhưng ai mà biết được mấy loại đó khi ăn no và cao hứng lên lại muốn làm chuyện gì đây? Tôi thì mệt quá rồi, lại không muốn mất thời gian với bất kỳ một rắc rối nào nữa, chỉ mong sao mau mau quay lại chỗ hai người Hork-Bajir kia và đưa họ ra khỏi nơi nguy hiểm thôi.

<Tobias? Phải bồ đó không?>

Tôi thở phào. Hóa ra là Jake.

<Ôi trời, thật là mừng khi nghe giọng bồ đó, Jake.> Tôi nói, mừng rỡ thật tình. <Trong rừng đang đặc nghẹt bọn Taxxon và Hork-Bajir...>

<Khôn hồn thì chớ có kể lại cái vụ con mèo rừng.> Tôi tự dặn mình.

<Ừa, tụi mình cũng biết rồi.> Jake nói. <Lúc bọn chúng đến gần con suối, nơi có vài người đang câu cá, tụi mình đã phải quây tung lên cho những người này đi về, nếu không họ bị bọn Taxxon thấy thì nguy.>

<Tụi mình? Mọi người đều có mặt ở đây à?> Tôi liếc nhanh lên trời và thấy một con đại bàng, một con ó biển đang bay. Hẳn là Rachel và Cassie rồi.

<Ax đang ở dưới đất, còn Marco... Coi kìa, ở phía trên bồ đó.>

Tôi nhìn lên, vừa kịp thấy một con ó biển thoát ra từ một đám mây.

<Hú... u, Tobias.> Marco la lên làm bộ như sắp tấn công tôi.

<Nè, Marco, bi giờ hồng phải là lúc vui đùa nhe.> Tôi kêu lên. <Mình mệt, đói và sắp phát điên lên rồi nè.>

<Được rồi, Tobias, bồ nghỉ một chút đi.> Jake nói, giọng vỗ về. <Tụi mình đến đây là để phụ với bồ một tay mà.>

Cassie nói riêng với tôi. <Tobias, hình như lúc nào bồ cũng rơi vào những trường hợp đã hết sức, có ngẫu nhiên quá không?>

<Không ‘đã’ chút nào, tất cả mọi thứ như đã được sắp xếp rồi.> Tôi nói thầm lại với Cassie.

<Hình như có một sức mạnh nào đó... ơ... một quyền lực nào đó đang can thiệp vào hoạt động của bồ thì phải.> Cassie nói tiếp, giọng đầy vẻ băn khoăn.

Tôi cảm thấy mọi thứ như chạy ào ra khỏi người mình. <Nếu bồ muốn biết, thì đó là một người bạn già của tụi mình.> Tôi nói.

<Ai vậy?> Cassie hỏi.

<Người Ellimist. Họ đang muốn cứu loài Hork-Bajir khỏi sự nô lệ của bọn Yeerk nhưng lại không muốn trực tiếp nhúng tay vô.>

<Ừm... Ax cũng đoán là người Ellimist. Ảnh còn nói là người Ellimist đang chơi một ván bài với người Trái Đất.>

Tôi thì nghĩ rằng chính mình mới đang chơi một ván bài với người Ellimist. Ông ta hứa cho tôi trở lại hình dạng con người nhưng cái giá phải trả là gì thì tôi chịu thua, chẳng biết được.

Tôi đột nhiên cảm thấy chua chát. Liệu người Ellimist đó có giữ lời hứa với tôi không?

<Bồ có sao không, Tobias?> Rachel hỏi. Nhỏ rất gần với tôi, có thể trò chuyện với tôi mà những người khác không nghe thấy.

<À... người Ellimist hứa là sẽ giúp mình trở lại làm người... nhưng bồ biết đó...>

Đôi khi thật khó mà nói được hết ý mình như lúc này đây tôi muốn nói với Rachel rằng tôi thèm, thèm lắm lắm được trở lại là người như cũ, được sống cùng với những người khác, có thể ăn bắp rang hay trứng chiên vào mỗi buổi sáng thay vì cứ phải bay vòng vòng và săn các con mồi cho bữa điểm tâm, được đi bộ, ngủ trong cái giường quen thuộc của mình, coi TV...

Sao cũng được, miễn là được trở lại làm người.

<Tobias à, nếu được vậy thì tuyệt lắm.> Rachel nói.

Tôi nghiêng cánh để đón một luồng gió.

Gió mà thổi ngược thì khó bay lắm, làm chim thì phải biết nương theo các luồng gió để bay cho đỡ tốn sức.

Tụi tôi bay nhanh nên chẳng mấy chốc đã bỏ xa đội quân của bọn Yeerk lại đằng sau. Tôi tìm ra chỗ Jara và Ket đang đứng chờ. Có vẻ như họ đang nói chuyện với nhau. Lại gần hơn, tôi thấy họ đang nắm tay nhau.

<Hê, tôi về rồi nè, có thêm mấy người bạn của tôi nữa đó.>

Bọn tôi đậu trên các cành cây và thảo một quyết định mà các cơ hội sống, chết ngang ngửa nhau: trừu tôi, tất cả phải hoàn hình, vì các bạn ấy đã ở gần hết hai giờ trong lồng thú rồi.

Nếu để lộ hình dạng thật với hai người Hork-Bajir này, và nếu như một hoặc cả hai người bọn họ bị tụi Yeerk bắt lại, chúng sẽ thẩm tra lại bộ nhớ của họ, và chúng tôi sẽ bị lộ...

<Jake?> Tôi hỏi. <Giờ tính sau đây?>

<Đành phải để cho hai vợ chồng Hork-Bajir này biết tụi mình là ai thôi.>

<Nếu bọn Yeerk bắt được họ thì sao?> Marco hỏi.

<Để mình nói chuyện với Jara và Ket, dù gì thì họ cũng là bạn của tụi mình rồi.> Tôi cắt ngang lời Marco.

<Bạn á?> Marco kêu toáng lên. <Hai cái máy xén cỏ di động này mà là bạn á?>

Tôi ngó Jara Hamee, làm lơ trước những lời của Marco.

<Jara, tôi sắp nói với anh một điều quan trọng và tôi cần biết một điều, giả như bọn Yeerk bắt được anh hoặc Ket thì...>

Nhưng Jara không để tôi nói hết lời. Anh ta huơ cánh tay đầy dao sắc của mình lên trời, rồi chỉ một cách trân trọng về vết thương cũ trên đầu do chính anh ta gây ra.

“Jara không đội trời chung với bọn Yeerk. Hoặc tự do hoặc chết! Ket cũng vậy!”

“Tự do hoặc chết.” Ket cũng lặp lại.

<Tobias, mình hiểu tại sao bồ mền những người Hork-Bajir này rồi.> Rachel vừa nói vừa bắt đầu hoàn hình.

Jake thở nhẹ. <Thôi, đành liều vậy.>

Chưa tới hai phút, các bạn tôi đã hoàn hình xong.

Tôi thấy vẻ ngạc nhiên của các Hork-Bajir. Họ không thể ngờ chúng tôi lại là người Trái Đất.

Cả Ket và Jara ngẩn người ra nhìn chúng tôi, và rồi họ cất tiếng cười.

“Keeeraw... Keeeraw...”

“Các bạn là người.” Ket nói, giọng có vẻ thú vị lắm.

Jara Hamee nhìn tôi. “Chim biết nói cũng là người à?”

<Tôi đã từng là người.> Tôi nói. <Ờ... nhưng hiện nay tôi đã thay đổi...>

“Jara cũng thay đổi. Trước đây Jara không tự do, giờ thì Jara tự do.”

Ax xuất hiện và trợn mắt nhìn tất cả chúng tôi.

<Nguy hiểm quá, sao các bạn lại để cho họ thấy hình dạng thật? Nếu họ bị bắt, bọn Yeerk sẽ lục bộ nhớ của họ và sẽ biết tất cả.>

<Họ sẽ không để bị bắt đâu> Tôi nói.

“Hoặc tự do hoặc chết.” Jara Hamee lặp lại.

“Mình bắt đầu mền mấy người này rồi đó.” Rachel nói và nghiêng đầu một cách dễ thương nhìn hai người Hork-Bajir rồi buột kêu lên. “Tự do hay là chết.”

Cassie, Jake và tôi đột nhiên cũng cùng kêu lên như vậy.

Một chút can đảm và nhiệt huyết dâng lên, len lỏi trong những trái tim nhỏ bé của tụi tôi...

“Mấy bồ muốn nhận quà hai-trong-một không? Cứ la lên như vậy vài lần nữa là mấy bồ chỉ kịp la chữ chết thôi đó. Bọn Taxxon chỉ cách đây có vài trăm mét thôi nhé.” Marco cẩn thận.

Bất ngờ Rachel nhảy tới kẹp cổ Marco và cười. “Nói liền đi ‘tự do hay là chết’.”

“Rồi, rồi... Tự do hay là chết... ặc ặc... trời đất, bồ khủng rồi hả, Rachel?” Marco vừa ghen giọng nói, vừa cố sức gỡ tay Rachel ra.

“Phải, khủng nhưng được giải Packard đó nhé.” Cassie cười to.

“Nhớ nói chuyện này cho tụi Yeerk nghe nha, đảm bảo tụi nó sợ liền.” Marco nói.

Jake nhìn tôi và cười, một kiểu cười hơi bị kỳ kỳ. “Thôi nào, tụi mình lên đường thôi.”

CHƯƠNG 19

“**Đ**ì đâu mới được chứ?” Marco hỏi.

<Tới chỗ thung lũng mà người Ellimist đã chỉ cho mình> Tôi nói.

“Vây là vừa đi vừa hát là lá la... là lá la ha? Ý tui là tụi mình đi dạo rồi nhân thể kiểm chỗ đó luôn phải không?” Marco hỏi, giọng châm chọc.

“Đi dạo thì được, nhưng hát thì đừng.” Rachel nói. “Mình mấy lần suýt chết vì phải nghe bồ hát rồi đó nha.”

Khoảng nửa giờ sau, chúng tôi đã đến được phía chân núi. Hai giờ nữa để leo, leo và leo.

Ax đi trước cả bọn và lãnh nhiệm vụ cảnh giới, tiếp sau anh là Jake, Rachel, Cassie và Marco, sau cùng là Jara và Ket.

Tôi bay ở trên, luôn đảo mắt để canh chừng phía trước cho Ax và phía sau cho cả bọn. Các ngọn gió núi cứ “xô” vào tôi làm công việc của tôi càng khó khăn hơn.

Trong một lần đảo vòng để quan sát rộng hơn, tôi thoáng thấy bóng dáng của những tên Taxxon.

Tôi chợt cảm thấy lo.

Giữa lưng chừng núi, nhóm tụi tôi thật dễ bị phát hiện, nhất là hai người Hork-Bajir kia vì họ cao lớn quá.

Tôi lượn thấp xuống, vừa kịp nghe Marco lầu bầu.

“Cái kiểu leo trèo này làm tiêu hai cái chân tui rồi...”

“Ừa, tiếng trẻ em rên rĩ ở đâu vậy ta?” Giọng Rachel giấu cợt.

“Ừa, tui đó, tui sẽ rên rĩ suốt cho coi, đó là kế hoạch lớn nhất của tui mù...”

“Mình thì nghĩ rằng đây là một dịp rất tuyệt.” Cassie nói. “Ý mình là tụi mình đang ở giữa thiên nhiên, không khí trong lành, không ồn ào, chỉ có cây cỏ và chim muông thôi...”

“Ooa... bồ nói đâu có sai.” Marco đáp lại. “Thiệt là thú vị hết sức khi được đi cắm trại với hai cái máy xén cỏ di động bị săn đuổi bởi một lô một lốc đám sâu bọ khổng lồ dưới kia, hổng chừng có cả ông kẹ Visser Ba nữa đó...”

Cassie cười toét. “Phải rồi, nhưng vừa chạy trốn bọn sâu bọ khổng lồ đó vừa tranh thủ hít thở không khí trong lành thì cũng hay chứ. Coi, chịu khó làm vài động tác thể dục đi, Marco.”

“Tui đang đói muốn chết nè.” Marco nói lúc tụi lại lượn vòng lên cao, canh chừng cho cả nhóm.

Marco đang đói, tụi cũng đói, mọi người đều đói, cả hai vợ chồng Hork-Bajir cũng đói. Nhưng biết làm sao bây giờ khi bọn Yeerk cứ rượt sát nút như vậy?

Bất chợt tụi nhìn thấy một con mồi, một con chuột núi đang chúi mũi đào cái gì đó ở dưới một nhánh thông. Kẹ, xức đờ bữa trưa cũng được.

Hú u... Tụi làm một cú tấn công nhanh như chớp.

Cuộc đời điều hâu có vẻ đơn giản ghê. Chỉ cần thấy con mồi, máu nóng bùng lên, thế là bụp. Cứ có miếng ăn là thấy khoan khoái hả.

Tụi đậu lại trên một cành cây và nghe thấy một loạt âm thanh tai họa.

PHẠCH - PHẠCH - PHẠCH - PHẠCH...

<Trực thăng.> Tụi gào lên, nhưng các bạn tụi đang ở xa quá không thể nghe được. Tụi giận mình quá chừng. Trong khi tụi mê mải săn mồi thì bọn Yeerk đã đi trực thăng tới.

Có ba chiếc trực thăng cả thảy, chúng áp đến ngày càng nhanh.

Tụi bay thật nhanh đến chỗ các bạn, nhưng một ngọn gió núi xô ngược tụi trở lại. Tụi hốt hoảng vỗ cánh cật lực.

Nếu đám trực thăng kia đến gần, chúng sẽ phát hiện ra các bạn tụi một cách dễ dàng, mà tệ hơn nữa là cả bốn người bạn của tụi đều đang ở dạng người. Ax sẽ bị phát hiện, hai vợ chồng Hork-Bajir sẽ không còn đường thoát.

Thế là hết - game over!

PHẠCH - PHẠCH - PHẠCH - PHẠCH...

Tiếng trực thăng gần quá rồi.

Tụi cố đón các cơn gió, vỗ cánh thật mạnh... nói chung là đủ chuyện, cốt sao đến gần các bạn thật nhanh.

Kia rồi. Tụi hạ xuống lệ làng. <Mấy bồ, trực thăng của bọn Yeerk đang săn tụi mình...>

Ngay lúc đó, một chiếc trực thăng lướt bên trên tụi. Gió thổi thốc qua như bão tố, tiếng động cơ gầm rú trên đầu tụi và gió tạt hất tụi văng ra khỏi đường bay của mình.

PHẠCH - PHẠCH - PHẠCH - PHẠCH...

Tôi va mình vô một nhành cây.

Bộp!

Đau quá!

Tôi cố vỗ cánh bay lên nhưng bên cánh trái đã tê bại, và tôi rơi xuống.

Tôi nghe tiếng cành lá loạt xoạt trong khi tôi rơi đánh bịch xuống đất. Tiêu rồi, một con chim không còn bay được thì có khác gì một nùi giẻ đâu chứ.

Nỗi sợ hãi tràn ngập trong tôi.

Không, không, không!

Các bạn đang cần đến tôi. Rachel sẽ gặp hiểm nguy. Tôi không thể nằm liệt địa ở đây trên những xác lá khô này...

Thế rồi tôi thấy ngày tận thế của mình bước đến. Nó không phải là một con mèo rừng, cũng không phải là một tên Taxxon hay Hork-Bajir, mà là một loài khác.

Một con vật bình thường tôi vẫn thấy.

Một con gấu.

CHƯƠNG 20

Con gấu nhìn tôi bằng gương mặt đen thui, khờ khờ của nó. Tôi vỗ cái cánh còn hoạt động được của mình và giương cái mỏ nhọn lên đe dọa. Nhưng con gấu trông có vẻ khờ lại hổng khờ chút nào, nó đâu có mắc mưu tôi. Nó biết tôi là một con chim què mà.

Nó cũng biết là tôi không còn đường thoát nữa rồi.

PHẠCH - PHẠCH - PHẠCH - PHẠCH...

Chiếc trục thăng thứ hai đang bay qua đầu tôi, tiếng động của cánh quạt nghe hùng mạnh quá, khác xa tiếng vỗ cánh hơi bị “hèn” của tôi.

Con gấu đâu có để mất thời gian.

Nó nhào tới vồ lấy cái cánh bị liệt của tôi và kéo xoạt một cái. Tôi đành phải nương theo, để nó lôi đi xềnh xệch. Tôi đớp liên tục nhưng không với tới được con gấu. Con gấu cũng biết là cứ lôi tôi đi như vậy thì tôi sẽ chịu chết mà.

Tôi nghe tiếng nước chảy rì rầm sau những tảng đá. Tôi sợ điếng người khi hình dung ra chuyện gì sẽ xảy đến với tôi.

Mấy con gấu vẫn hay trấn nước những con mồi bất trị. Đó là một cách đơn giản để làm cho

con mồi không còn cách nào chống cự với nó được nữa.

Gấu là một loài ăn uống rất cẩn trọng. Với bộ vuốt khỏe, nó sẽ xé con mồi ra và ăn, chừa lại những gì mà nó không thích. Nó cũng thường làm điều đó dưới nước, như vậy sẽ nhanh hơn trong việc thưởng thức con mồi của nó.

Tieu rồi - con gấu đang chuẩn bị ăn thịt tôi. Nhưng tôi muốn sống mà!

<Không! Không!...> Tôi gào lên, điếc đặc vì sợ hãi.

Cánh rùng như cầm lạnh.

Tôi cảm thấy nước đã thấm ướt lông vũ của tôi và tôi cảm thấy những ngón tay thô, chắc của gấu đang chộp lấy phần thân còn lại của tôi. Nó sắp xé nát tôi ra rồi.

<Không! Không!...>

CẬU ĐÃ NÓI RẰNG NẾU TA SỬ DỤNG CẬU, CẬU PHẢI ĐƯỢC TƯỞNG THƯỞNG XỨNG ĐÁNG, PHẢI KHÔNG?

Tôi biết rồi, đó là người Ellimist! Ông ta đã có mặt.

<Ông đã làm gì cho tôi đâu? Ông lừa tôi, tôi vẫn là một con chim mà thôi.>

DĨ NHIÊN CẬU VẪN LÀ MỘT CON CHIM.

<Giúp tôi đi, cứu tôi.>

Con gấu nhìn tôi, nó đang do dự giữa việc xé nát tôi ra hay cắn tôi để được thưởng thức dòng máu nóng của tôi.

NGƯỜI ANDALITE ĐÃ CHO CẬU KHẢ NĂNG BIẾN HÌNH, SAO CẬU KHÔNG SỬ DỤNG NÓ?

Tôi sắp điên rồi, tôi cũng không hiểu người Ellimist định nói gì nữa. <Cái gì? Phần thưởng của tôi là tôi được biến hình? Không, tôi cần trở lại làm người mà, ông đã lừa tôi.>

Im lặng, không có tiếng trả lời. Có lẽ người Ellimist đã đi rồi.

Tôi cô đơn quá, sợ hãi quá.

Con gấu đang chuẩn bị xoi tôi làm bữa trưa. Những cái răng nhỏ, sắc bén của nó đang tiến dần đến cổ tôi. Trong phút cuối cùng ấy, tôi loạng choạng vùng một bên cánh ra được, loạng choạng gượng dậy, chống đỡ bằng cái đuôi yếu ớt của mình.

<Tập trung đi, Tobias, tập trung đi.> Tôi thầm nói với mình. <Tập trung đi, nếu không mày sẽ đi đời.>

Tôi tập trung với tất cả ý chí của mình. Hãy thử biến hình như người Ellimist nói coi. Mắt tôi mờ đi. Trong phút chốc, tôi thấy con gấu sừng sờ nhìn tôi.

Điều kỳ diệu đã xảy ra.

Tôi đang biến hình.

Một nửa của tôi đang biến thành cái gì đó giống như gấu. Một thứ gấu - điều hâu hỗn hợp trên người tôi làm con gấu sừng lại. Nó chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

Tôi cố gắng tập trung và cảm thấy cái mỏ của mình mềm lại, thu vào. Cánh của tôi biến đổi, cái đuôi điều hâu biến mất dần.

Con gấu, cái con vật đang chuẩn bị ăn thịt tôi ấy, bàng hoàng. Nó thả tôi ra, lùi lại một bước và nhìn tôi đầy vẻ kinh ngạc.

Dĩ nhiên là con gấu mà tôi đang biến hình bị hơn con điều hâu rất nhiều. Loại gấu mà về ngoài của nó lúc nào cũng giống như có lời mời "có ngon thì đừng thử vô đây coi" đó mà. Tôi cảm thấy mình bắt đầu đánh hơi được, nhưng mắt tôi không còn tinh tường như trước nữa.

Lông vũ của tôi thu ngắn lại, giờ thì nó đen, rậm và cục mịch. Tôi đã biến hình xong. Con gấu thật bây giờ hơi bị hoảng. Nó đủ thông minh để hiểu rằng một con điều hâu bị thương tự nhiên biến thành một con gấu bị như nó thì đâu phải là chuyện chơi nữa. Nó lùi dần rồi lùi mất tiêu luôn.

Vậy là êm rồi, nhưng dường như cái gì cũng phải trả giá thì phải. Mỗi khi tôi tiến đến tận cùng của sự sợ hãi thì tôi lại được nhận một điều gì đó.

Tôi đã biến hình. Tôi đã có cái quyền lực đó trở lại. Nhưng tôi chỉ có thể biến hình thành các con vật mà tôi chạm vào và thu nạp ADN của nó... còn thằng Tobias, nó đâu còn tồn tại trên đời này nữa cho tôi chạm vào.

Đó là phần thưởng của tôi sao?

Người Ellimist nói là sẽ cho tôi trở lại thành người nhưng ông ta đã nói dối. Ông ta đã lừa tôi rồi. Tôi muốn được thành người kia mà. Tôi muốn được trở lại là Tobias của ngày xưa kia mà...

<Thôi bỏ, chẳng còn thời gian để nghĩ về chuyện này nữa đâu.> Tôi tự nhủ.

Nhanh lên, nhanh lên nào!

Tôi bắt đầu chạy. Cảm giác này lạ quá, đất ở sau tôi cứ thụt lùi lại sau mỗi lần bốn chân của tôi chạm đất.

Mặt đất gần với tôi quá trong khi tôi thì đã quen với việc bay ở trên cao, thật cao rồi. Nếu là chim thì bay gần mặt đất sẽ rất nguy hiểm. Cảm giác chạy làm tôi ròn rợn. Nhưng tôi giờ đâu còn là chim nữa. Tôi đang là gấu mà.

Dù đã cố hết sức chạy tôi vẫn thấy chậm. Thân thể của một con gấu chưa bao giờ được sử dụng cho tốc độ cả. Nó cứ phải tần ngần ngửi hay đào xới đâu đó trên đường đi thì phải.

Tôi không kịp đến chỗ các bạn của tôi mất thôi. Hãy còn cả mấy trăm mét nữa mà thân gấu thì chậm chạp quá chừng.

Tôi ngừng lại. Trái tim gấu của tôi đập thành thịch một nhọc.

Tôi phải làm gì đây? Cái lốt gấu này thật là vô dụng quá.

Tôi ngẩn đầu nhìn trời.

Mắt gấu tê lằm, nó không nhìn xa được nhưng tôi vẫn có thể nhận biết được một màu xanh dịu đang ở trên cao, xen kẽ với các tán lá xanh.

Khoan đã... Nếu tôi biến hình được từ điều hâu sang gấu thì mẫu ADN điều hâu vẫn còn ở trong tôi mà. Nếu vậy thì tôi vẫn có thể biến hình thành điều hâu trở lại. Và nguyên tắc biến hình cho phép tôi trở lại làm điều hâu mà không hề bị thương tật gì cả.

Sao không làm thử há?

Lúc trước các bạn tôi cũng vậy. Khi họ biến hình và bị thương, họ đều hoàn hình và lành lặn, chẳng sao hết. Sao mà tôi ngu quá đi, chẳng chịu suy nghĩ gì cả.

Tập trung! Tập trung đi nào!

Tôi nhắm đôi mắt kém cỏi của loài gấu lại và nghĩ đến con điều hâu. Hình ảnh đó quen thuộc với tôi quá mà.

Trong phút chốc, tôi lại thấy mình là một con điều hâu đuôi đỏ.

CHƯƠNG 21

Tôi bay lên.

Chỉ mới ít phút không có cánh, không được bay mà tôi đã thấy khó chịu rồi. Đơn giản là vì tôi đã ở trong lồng chim quá lâu đó mà...

Tôi ngẩng nhìn bằng cặp mắt điều hâu tinh tường quen thuộc của mình: không có chiếc trực thăng nào trên trời cả, nhưng tôi thấy những hàng cây lay động. Quân đoàn Taxxon và Hork-Bajir vẫn đang trên đường đuổi bắt các bạn tôi.

Tốp cuối của đoàn quân là những tên Mượn-xác-người đang leo lên một ngọn đồi để quan sát. Phía trước là những chiến binh Hork-Bajir. Những tên này nhanh và mạnh hơn con người rất nhiều nhưng không bao giờ chúng đi quá xa bọn Mượn-xác-người cả.

Ở tuyến trước, bọn Taxxon vẫn đang lần mò tìm dấu vết.

Tôi bay vượt qua thật nhanh, và thấy những chiếc trực thăng đang hạ thấp, rà soát mọi thứ trên mặt đất.

Từ trên cao, bọn chúng có thể tìm thấy dấu vết của các bạn tôi một cách dễ dàng. Mà với cái cách đi của hai người Hork-Bajir kia, thật khó mà không để lại dấu vết...

Tôi cảm thấy sợ. Bản năng một con thú săn mồi trong tôi trỗi dậy, cảnh báo rằng bạn bè tôi đang bị săn một cách tội nghiệp.

Những vòng cung lửa đỏ đang lan dần trên mặt đất.

Những chiếc trực thăng cứ liên tục phun những ngọn lửa xuống các bụi rậm và cành lá.

Chúng đang đốt rừng.

Chỉ trong vòng vài phút, một bức tường lửa và khói đã bốc lên, xuyên dạt qua những cành cây. Bức tường lửa đó rất dài, có thể hàng trăm mét không chừng. Vòng cung quái ác đó khép lại và nhốt các bạn tôi vào trong. Nếu các bạn ấy quay lui thì đã có bọn Taxxon và Hork-Bajir chờ sẵn rồi.

Tôi sững sờ nhìn cảnh tượng đó.

Cánh rừng đau đớn chuyển động. Một vài con thú chạy đi, một vài con chim đang bay lên.

Lửa bùng cháy ở khắp nơi.

Liệu các bạn tôi có kịp biến hình thành một con vật nào đó để thoát đi không?

<Tôi phải làm gì đây?> Tôi kêu lên, gọi người Ellimist. <Ông phải làm một cái gì đi chứ. Không lẽ tôi phải đánh nhau với những chiếc trực thăng này sao? Tại sao ông thấy tất cả những cảnh này mà không làm một điều gì cả?> Tôi tức tưởi hỏi.

Không có tiếng trả lời.

Ax vẫn nói rằng, người Ellimist vẫn thường chơi đùa với các sự kiện như vậy mà. Ông ta chẳng cần quan tâm là có công bằng hay không.

Tôi đáp xuống một cành cây cao để tránh bị hun khói. Tôi cố dôi mắt tìm và cuối cùng đã thấy một con hươu có cái đuôi bò cạp.

<Ax, Ax ơi, Tobias nè!> Tôi vui mừng gọi toáng lên.

<Tobias hả?> Ax hỏi, giọng bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra cả.

<Mọi người đâu cả rồi?>

<Ở gần đây thôi, nhưng hình như tụi mình bị kẹt rồi.>

<Ax, nói mọi người phải bình tĩnh, đừng tìm cách biến hình thành bất cứ con vật gì để chạy thoát cả, bọn chúng đang chờ và sẵn sàng giết bất cứ cái gì mà chúng nghi ngờ.>

Tôi đáp xuống một khúc gỗ. Một mối quá, rối trí quá, hầu như tôi chẳng còn biết phải làm gì ngay lúc này nữa rồi...

Một con gấu khổng lồ như một chiếc xe tải nhỏ xuất hiện.

<Rachel, phải bỏ đó hông? Ôi, mình có cảm giác rằng không thể chịu đựng nổi chuyện này thêm một ngày, một giờ nào nữa hết.>

<Tobias, nghỉ một chút xíu đi đã. Chắc chỉ trong vòng 5 phút nữa thôi là chỗ này cũng phùng phùng lửa rồi...>

Hai vợ chồng Hork-Bajir đã xuất hiện, rồi Jake trong lột cạp vằn cũng đến. Cassie và Marco chạy lại từ hướng những chiếc trực thăng đang săn đuổi. Lông sói xám của Cassie bị cháy xém một vài chỗ. Mùi khét bay đến tận chỗ tôi đứng.

<Lại thêm trực thăng đến tham gia cuộc chơi.> Marco thông báo. <Tobias, tui tưởng bỏ đã hạ cánh an toàn ở đâu rồi chứ.>

Tôi mệt quá rồi nên không phản ứng gì hết với câu đùa của Marco.

<Jake à, ở đâu cũng dày đặc lửa hết á.> Cassie nói trong hơi thở nặng nhọc.

<Tụi mình buộc phải đánh nhau thôi.> Rachel nói. <Phải đi thẳng đến chỗ bọn Taxxon, đập chúng một trận, tấn công bất thành lính bọn Hork-Bajir, tụi mình...>

Đột nhiên Rachel ngừng lại. Chắc nhỏ cũng biết đó là cách quá liều lĩnh.

<Chừng nào Jara và Ket còn sống thì bọn chúng còn lòng sục.> Jake nói. <Bọn Yeerk sẽ không để cho những ai biết được bí mật của chúng thoát đi đâu.>

<Chắc chắn là vậy rồi. Chúng sẽ chẳng cho hai người Hork-Bajir này một con đường thoát đâu. Hoặc họ phải quay về với chúng, hoặc phải bị tiêu diệt.> Marco nói.

<Cứ nhìn cái cách mà bọn Yeerk đang làm cũng hiểu được. Vừa đốt rừng vừa bủa vây thật chặt...> Cassie nói.

“Jara và Ket phải tự do.” Jara tự nhiên lên tiếng, như để tự trấn an chính mình vậy.

<Khoan, để coi đã.> Tôi nói. <Jake, bọn Yeerk sẽ thôi săn lùng nếu như chúng biết chắc là hai người Hork-Bajir này đã chết, phải không?>

<Đúng vậy, có ý gì mới hả?> Jake trả lời, có vẻ như đã đoán được ý của tôi.

<Hồi này, trong lúc bay tới đây, mình thấy có một cái vực sâu không xa đây lắm. Mình đã nghĩ ra một kế nhưng Marco phải biến hình thành dã nhân mới được...> Tôi dè dặt nói.

<Rồi sao nữa?> Jake giục giã.

<Rachel đã từng biến thành Jara, giờ tụi mình cần thêm một người nữa biến hình thành Ket...> Tôi nói.

<Mình sẽ làm cho.> Jake nói nhanh.

<Không được, Jake. Lúc này thì không được, bồ còn chuyện khác phải làm.> Tôi nói. <Mình sẽ biến hình thành Ket cho.>

Mọi người thoát nín bặt cả nửa phút, trố mắt ngó tôi. Nào là mắt gấu, mắt chó sói, mắt cọp rồi cả mắt Andalite nữa. Họ tưởng tôi điên rồi.

<Bồ sẽ biến hình hả?> Rachel hỏi. <Bồ? Biến hình?>

<Dĩ nhiên rồi, mình sẽ biến hình thành Ket.>

Giọng của Rachel bỗng lạc đi. <Người Ellimist giữ lời hứa hả? Ông đã cho bồ trở lại thành người rồi hả, sao không thấy bồ trở lại là Tobias?>

Tôi im lặng.

Các bạn của tôi cũng im lặng.

<Người Ellimist.> Ax bật nói. <Đừng bao giờ nên tin tưởng hoàn toàn vào họ.>

<Trời ơi...> Cassie thì thào. <Ổng trả lại khả năng biến hình cho bồ nhưng ổng không giúp bồ trở lại thành người được sao...>

<Thôi, mấy bồ...> Tôi nói, cố giấu vẻ cay đắng. <Không phải lúc để bàn chuyện này nữa đâu. Lại được biến hình, được giúp mấy bồ nhiều hơn, vậy là mình vui lắm rồi. Hơn nữa, mình cũng rất thích có cánh, thích được bay mà...>

CHƯƠNG 22

Tôi nhanh chóng nói cho các bạn nghe về kế hoạch của mình mà tôi là một phần trong đó...

Lửa và kẻ thù đã sát bên lưng rồi. Không còn thời gian để nghe những lời an ủi nữa, mà tôi thì chẳng ưa người ta thương hại mình... Giận người Ellimist mà làm gì, tôi đâu thể trông mong gì hơn ở ổng...

<Cassie, bồ hãy cứ ở trong lối sỏi nha. Ax, canh chừng phía sau cho Cassie. Marco, bồ biết phải làm gì rồi chứ?>

<Hiếu, tui hiếu mù...> Marco nói, giọng căng thẳng.

Phần của Marco trong kế hoạch này sẽ rất khó khăn. Nếu Marco thất bại thì tôi và Rachel sẽ vĩnh biệt thế gian này ngay lập tức. <Không có vấn đề gì, phải không Marco?> Tôi hỏi.

<Ừ. Chỉ cần bồ với Rachel nhảy xuống vực lần lượt cách nhau chừng vài chục giây là ổn thôi.> Marco đáp.

<Phần mình, mình sẽ điều khiển công việc từ trên cao.> Jake vừa hoàn hình người vừa nói.

<Nếu mấy bồ đã rõ cả rồi thì tui mình vô việc thôi. Ax, Cassie, lên đường nào. Marco, chụp một trái chuối thì đâu khó gì đối với một con dã nhân, phải vậy không?> Tôi nói.

Marco cười. <Bắt tui lo chuyện khó nhất rồi còn giở giọng đó nữa hả?>

Tôi đậu trên vai Ket và bắt đầu thu nạp mẫu ADN của cô nàng Hork-Bajir này.

Tiếng máy bay trực thăng mỗi lúc một nhiều hơn.

PHẠCH - PHẠCH - PHẠCH - PHẠCH...

Bọn chúng đã đến khá gần.

Thính giác của loài điều hâu giúp tôi phân biệt được tiếng quạt cánh của từng chiếc trực thăng một.

Mỗi khi trực thăng hạ thấp xuống, tôi nghe cả tiếng oản người của những thân cây đang chịu ép xuống bởi sức gió và hơi nóng toát ra từ máy bay. Và có cả tiếng súng phun lửa nữa.

Tôi cố bỏ qua tất cả điều đó để tập trung biến hình thành một Hork-Bajir. Tôi phải tập trung để toàn bộ các cơ bắp của tôi chuyển đổi.

Các bạn tôi gần như nín thở quan sát tôi biến hình.

Với các bạn ấy đây là chuyện bình thường, nhưng riêng với tôi thì hơi bị lạ, vì trong mắt các bạn tôi đã là một con điều hầu quá lâu rồi.

Tôi nhắm mắt lại, cố giữ hình ảnh cô nàng Hork-Bajir trong đầu mình. Và rồi, mọi thứ nhanh chóng biến đổi. Tôi cao vút lên, vượt sắc bật ra.

<Ooa...>

<Coi, Tobias đang biến hình kìa.> Marco thì thào.

<Ừ, biến hình...> Rachel nói, giọng ngậm ngùi.

Tôi cố không để ý đến vẻ ngậm ngùi trong giọng nói của Rachel. Tôi cần phải thật bình tĩnh để không nổi điên lên vì nhớ tới lời hứa cuối của người Ellimist. Một con thú săn mồi không bao giờ giận dữ. Nó chỉ đói thôi. Giận dữ là một thuộc tính rất riêng của con người.

Tôi cảm thấy chung quanh mình đang thay đổi.

Mọi thứ như mờ dần đi. Những điều kỳ quặc của một cơ thể mới bắt đầu xuất hiện.

Răng nanh của tôi mọc ra ngay lúc miệng của tôi chưa kịp hình thành đủ để giữ chặt nó lại.

Tôi thấy mọi thứ trở nên nhỏ bé quá. Chân tay của một con người bình thường giờ trông bé nhỏ như cẳng chân của một con chó kiểng vậy.

Nội tạng của tôi đang được tổ chức lại theo cấu trúc cơ thể của một Hork-Bajir. Sinh vật này có ít nhất là hai trái tim. Những mạch máu đang mọc ra và tỏa nhanh khắp người tôi.

Toàn bộ hệ tiêu hóa của tôi cũng thay đổi để có thể nghiền được những khoanh gỗ! Những ống xương thật khỏe và chắc chắn của loài Hork-Bajir mọc thật nhanh trong người tôi.

Phía ngoài cơ thể, cái đuôi của tôi bắt đầu dài ra, lớn lên. Nó cũng là một thứ vũ khí tự nhiên của người Hork-Bajir đấy.

Tách - tách - tách... vượt sắc mọc ra khắp nơi, bên trái, bên phải tôi.

Một sức mạnh trào cuộn trong đôi tay của tôi. Khởi nói cũng biết tôi sẽ xử mấy tên Taxxon như thế nào trong lồng này.

Các bạn tôi bắt đầu tản ra, lo việc của mình. Jara Hamee và Ket Halpak cũng đi theo họ.

Marco đã biến thành một con dã nhân khổng lồ và chuẩn bị để đi, đột nhiên cậu ta có vẻ bịn rịn.

<Gặp lại sau nhe! Nhớ phải đủ mặt hết đó.> Marco nói.

<Yên tâm đi mà.> Rachel nói, giương cánh tay Hork-Bajir đầy vượt sắc của nhỏ về hướng Marco.

<Rồi, tui đi đây. Mấy bồ đừng có lè mề đó nha, không là tui ngủ quên ráng chịu à.> Marco lại giỡn, mấy tiếng cuối cùng của cậu ta vương lại sau một lùm cây.

Jake đã biến thành một con chim ưng đậu trên một cành cây. Cậu ta xòe cánh như muốn chào tôi và Rachel rồi bay lên trời cao.

Rachel và tôi quay lại nhìn nhau. Tụi tôi là một cặp Hork-Bajir cũng... đâu có chê vào đâu được.

<Sẵn sàng rồi hả, Rachel?> Tôi hỏi.

Rachel nhìn tôi, ánh mắt Hork-Bajir của nó thật lạ. <Bồ cũng vậy phải không Tobias?>

<Ừ.> Tôi cười.

<Hôm nay là một ngày trọng đại với bồ đó.> Rachel nói.

<Ngày nào cũng vậy thôi.> Tôi cười lớn hơn. <Hể còn sống là đủ trọng đại rồi.>

CHƯƠNG 23

Jake bay trên cao, hướng dẫn cho tôi và Rachel. Cậu ta đang ở trong vai trò của tôi trước đây. Giống như một trò chơi và tụi tôi lần lượt thay phiên nhau vào vai vậy.

<Không còn xa nữa đâu.> Jake nói. <Mấy bồ biết sẽ phải chạy hướng nào khi bọn Taxxon bắt gặp rồi chứ?>

<Biết rồi mà.> Rachel nói rồi quay sang tôi. <Mọi việc vẫn như cũ chứ, Tobias?>

<Ừ. Nhắc lại nè, nơi tụi mình phải nhảy xuống không dễ ăn đâu nha.>

Rừng là nơi mà một Hork-Bajir không thể nào đi một cách yên lặng được. Lúc nào những vuốt sắc như dao của một Hork-Bajir cũng chém, phát những thứ nằm ngang trên đường. Chém một cách tự nhiên không cố ý, nên chuyện để lại dấu vết không có gì là lạ.

Tụi tôi buộc phải đi thật nhanh mà không được ồn ào quá. Chuyện này thật khó quá đi. Để tôi nói cho bạn nghe: Người Hork-Bajir bao giờ đi cũng kêu loảng xoảng hết.

<Cassie, Ax và hai người Hork-Bajir kia đã vào vị trí rồi đó. Marco cũng đã chuẩn bị xong rồi.> Jake nói.

<Nếu không thật cần thiết thì cứ ở yên trên đó nhe, Jake.> Tôi nói.

<Anh Jake, lửa cháy tới đâu rồi? Em nghe mùi khét gần lắm...> Rachel nói.

<Ờ.> Jake xác nhận. <Lửa đang khép nửa vòng cung quanh mấy bồ rồi đó. Lối thoát duy nhất là dẫn đến khe vực, nơi mấy bồ đang nhắm tới. Chỉ còn có một đường đó thôi.>

<Tuyệt.> Tôi nói.

<Coi chừng, một cặp Taxxon đang hướng tới mấy bồ đó, chúng ở kế bên tảng đá.>

<Tảng đá nào?> Rachel hỏi.

<Tảng đá ở phía trên đó. Tảng đá hình tam giác.>

<Tới giờ hành động rồi.> Rachel nói, giọng rất bình tĩnh.

<Xin nhường quý cô nương đi trước há?> Tôi đùa.

<Thôi mà, Tobias, mình theo sau bồ nè.> Rachel nhỏ giọng đáp.

Tụi tôi xô bụi rậm bước ra và lặng người đi. Tảng đá hình tam giác ở ngay phía trước chúng tôi. Cách chúng tôi chừng sáu chục mét là hai tên Taxxon dữ dằn, đang há những cái miệng đồ lòm của chúng, sẵn sàng nuốt tất cả mọi thứ.

Trong tôi chợt bùng lên sự giận dữ và căm ghét không thể tả đối với hai con sâu khổng lồ gớm ghiếc đó. Cơn giận bùng lên giống như một quả bóng chày văng vào mặt tôi. Bất thần và mạnh mẽ. Tôi không hề có ý định bỏ chạy. Tôi muốn nhìn thấy những vuốt sắc của tôi hành động. Tôi muốn tiêu diệt kẻ thù.

<Tới đi!> Tôi la lên cụt lủn.

Rachel quay nhìn tôi. <Sao vậy Tobias? Kế hoạch của bồ đâu có chuyện đánh nhau?>

<Bọn này lẽ ra không nên ở đây. Nhìn tụi nó coi! Tụi nó làm như cánh rừng này là của riêng chúng nó vậy. Đất này là của tụi mình mà.>

<Tobias, bình tĩnh nào. Bồ làm mình lên cơn theo bi giờ. Còn kế hoạch phải theo mà...> Rachel năn nỉ.

<Tạm thời quên cái kế hoạch đó đi> Tôi nói lạnh băng.

Rachel chộp lấy vai tôi. Tôi suýt vùng ra khỏi tay nhỏ. Tôi sắp điên rồi. Vũ khí đầy mình mà để bọn sâu bộ kia hoành hành sao?

Nhưng Rachel đã kéo tôi trở lại với thực tế. <Tobias. Bồ đừng để cơn giận của bồ đối với người Ellimist làm rối trí. Công việc của bồ giờ can hệ đến nhiều người lắm đó.>

Câu nói của Rachel có tác dụng tức thì đối với tôi.

Có phải chuyện người Ellimist làm tôi tuyệt vọng đã khiến tôi không còn đủ sáng suốt để theo kế hoạch cứu hai người Hork-Bajir kia không?

Rachel nói đúng. Tôi phải bình tĩnh lại mới được.

Tôi sẽ nói chuyện với người Ellimist sau, khi nào có dịp.

<Làm theo kế hoạch đã bàn đi, Tobias. Đừng để mọi người phải chết chỉ vì bồ nổi giận với người Ellimist.>

<Thôi được, làm theo kế hoạch nào.> Tôi miễn cưỡng nói.

Rachel thả vai tôi ra.

Tôi trừng mắt nhìn lũ Taxxon. Bọn chúng đờ ra nhìn tôi. Tụi nó hiểu mà, làm sao tụi nó chọi

lại người Hork-Bajir được.

Nhưng ngay lúc đó, lấp loáng sau những tán lá là những chiến binh Hork-Bajir.

“Sssrrreyyyaa ssseewwwitt!” Những con sâu Taxxon rít lên bằng thứ ngôn ngữ của chúng.

Khoảng một chục chiến binh Hork-Bajir khác ào ra.

Tụi tôi lập tức bị rượt đuổi.

Giờ thì phải phóng hết tốc lực để khỏi phải giao chiến hay bị bắt.

<Nhanh lên, nhanh nữa lên.> Giọng Jake lạc hẳn đi.

Chúng tôi phóng vào bụi rậm, kiểu mà những người Hork-Bajir vẫn thường chạy. Vuốt của tụi tôi loang loáng, phát xoàn xoạt những cành lá ngáng đường. Tụi tôi giống như hai cái máy cắt cỏ chạy bằng năng lượng hạt nhân vậy.

Xoẹt - xoẹt - xoẹt - xoẹt...

Khổ thiệt, mở đường cho dễ chạy chỉ tổ lợi cho bọn Hork-Bajir chạy sau thôi. Tụi tôi thì mất thời gian phạt cây, còn chúng thì ung dung đuổi theo trên con đường đã phát quang rồi. Dễ quá mà.

<Chúng đến gần lắm rồi.> Jake nói.

<Khe vực còn bao xa nữa?>

<Sắp tới rồi, cứ theo hướng đó là được.> Jake động viên.

Tôi cũng cảm thấy bọn Hork-Bajir đã ở rất gần rồi. Tiếng loảng xoảng của chúng rất sát tụi tôi. Thậm chí, tôi còn có thể ngửi thấy hơi thở hậm hực của chúng nữa.

<Rồi, rồi, cứ theo góc này, nhanh lên, à mà không, chỗ này chưa có dòng suối chảy qua...> Jake bay trên đầu tụi tôi và tiếp tục nhắc cầm chừng.

<Tụi tôi phải đi bên trái hay bên phải? Nói rõ xem nào.>

<Rồi, bên trái... không bên phải chứ, mười bước bên phải nữa.>

Những tên Hork-Bajir đã rượt tới nơi rồi. Tụi tôi chỉ còn vài giây nữa thôi.

<Đó!> Jake quát lên.

<Thấy rồi!> Tôi đáp lại.

Tụi tôi dừng ngay bên một khe vực sâu, cành lá đâm ra tua tủa ở hai bên vách vực. Xa tít phía dưới là một dòng suối nhỏ xíu.

Tôi và Rachel thẳng lại, gập người nhìn xuống khe vực sâu hoắm.

<Ôi!> Rachel kêu lên.

<Chuyện gì vậy?> Tôi hỏi.

<Đuôi của bồ chém vào cổ mình, nhưng không sao, chạy đi.> Rachel đáp lại.

Khoảng cách giữa chúng tôi và những kẻ săn đuổi đã quá ngắn rồi. Tiếng động của chúng đã kêu bên.

<Rồi, bây giờ dụ tụi nó đến rồi lấy đà nhảy về phía khe vực bên trái nhé.> Jake nói.

Tụi tôi đã chuẩn bị hết rồi, nhưng có đôi khi sự sợ hãi làm cho bạn cứng đờ người ra ấy chứ.

<Không xong rồi, tụi Yeerk đang tràn ngập khu này. Chúng đến từ hướng Nam và Bắc. Kẹt cứng rồi. Nếu không nhảy xuống vực thì chỉ còn cách mở đường máu đánh thẳng vô tụi Hork-Bajir để thoát ra thôi.> Jake nói gấp gáp.

<Tính sao đây, Rachel?> Tôi hỏi.

<Thử chiến đấu một chút coi.> Rachel thản nhiên đáp.

CHƯƠNG 24

Bên trái của tụi tôi, lửa.

Bên phải, bọn Taxxon.

Phía trước là khe vực sâu hàng trăm mét. Vực sâu đến độ nếu bạn ném nguyên một tòa nhà chọc trời xuống chắc cũng không thấy nóc của nó nữa.

Vực rộng hơn một trăm mét, ở dưới cũng là một dòng suối, có lẽ do băng tuyết trên đỉnh núi tan ra khi xuân về tạo thành. Nhưng suối cũng nhỏ, hai bên là bờ cát.

<Mấy bồ còn chừng 15 giây để ứng phó thôi.> Jake lo lắng thông báo. <Bọn Hork-Bajir xuất hiện ngày càng nhiều rồi đó. Trước mắt mấy bồ lúc này là bốn Hork-Bajir và hai Taxxon.>

<...Ooa...> Tôi thầm nói với mình.

15 giây, Jake nói vậy mà, tôi đếm thầm trong đầu... 1, 2... 3, 4...

Một Hork-Bajir nhảy xổ đến chỗ tôi, vuốt của hắn loang loáng. Rồi như thể đang có trò chơi xếp hình vậy, loáng một cái, khắp nơi đều có bọn Hork-Bajir.

<Rachel, coi chừng phía sau.>

Xoẹt!

Một lưỡi dao vọt qua, ngực tôi tuôn máu.

Xoẹt!

Tôi đánh trả bằng tất cả sự nhanh nhẹn của một Hork-Bajir.

“Ahhh!” Tiếng la vang khắp nơi. Một tên Hork-Bajir nhảy ra từ sau bụi rậm và xô tôi ngã trên bãi cỏ. Tôi thấy mình bị đè sắp xuống.

Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!

Vuốt của tôi vung lên. Các lưỡi dao nơi cùi chỏ đâm vào tên Hork-Bajir đang đè lên tôi. Tôi sắp điên rồi. Tôi cũng không còn biết mình đang làm gì nữa. Tôi là một cái máy cắt tự động. Nhưng tôi thấy có đến hai ba tên Hork-Bajir đang đè lên tôi, hai tên khác đang giữ chặt Rachel. Hình như là ba nhưng Rachel đã đá văng một tên ra rồi thì phải...

Xoẹt, xoẹt, xoẹt... tôi chỉ biết tung hết tất cả những gì nguy hiểm nhất của mình ra để chồm dậy. Đuôi của tôi quật trúng một tên Hork-Bajir làm hắn ngã lặn.

Mọi thứ diễn ra rất nhanh, chừng như chỉ trong một cái chớp mắt.

Và rồi... bịch!

Tôi ngã bật ngửa ra, lưng chạm đất. Chân trái của tôi không hoạt động nữa. Hai tên Hork-Bajir đang đèn lên tôi. Một tên khác thì giương vuốt lên, chuẩn bị đâm vào ngực tôi.

Tôi cứng người đón giờ phút cuối cùng của mình.

Bất thành linh một tia chớp màu xám xẹt xuống. Giống như một viên đạn được bắn đi từ đám mây với tốc độ hàng trăm cây số giờ vậy đó.

Một con chim ưng. Thứ nhanh nhất của không trung.

Jake đó mà!

Vào giây phút điếng người đó, đôi cánh của Jake mở rộng, tuôn hết sức lực trong một cú bổ nhào tấn công ngoạn mục. Dù đang đau đớn, cận kề cái chết, tôi cũng thấy được rằng đó là một cú tấn công hoàn hảo nhất của loài săn mồi mà tôi được biết.

Gã Hork-Bajir giờ vuốt rú lên và lấy tay ôm mắt.

Trong tích tắc hai tên Hork-Bajir còn lại đang giật mình, tôi lấy chân trái quét mạnh và hạ hai tên Hork-Bajir đó quỵ xuống.

Tôi chồm dậy, lao khắp khiêng bằng cái chân còn lành lặn của mình tới chỗ Rachel, giúp hạ gục tên Hork-Bajir đang giữ chặt lấy nhỏ.

<Sẵn sàng nhảy chưa?> Tôi hỏi.

<Rồi.> Rachel đáp.

Mặc dù một chân đã tê liệt nhưng tôi vẫn có thể đứng vững được nhờ vào cái đuôi chống đỡ. Rachel chạy phía trước tôi. Mọi thứ giờ đúng như kế hoạch rồi đó.

Chúng tôi chạy đến mép vực.

Tôi có thể cảm nhận được hơi nóng của đám cháy đang hực tới. Gió thổi cuốn tới những luồng khói đen, dày đến mức tôi khó thấy được Rachel. Tôi quay lại tìm nhỏ.

Khói tan đi. Trước mặt tôi không phải là Rachel mà là một tên Taxxon.

<May cho mày là tao đang vội, không thì cứ gọi là nát như tương.> Tôi vừa nói vừa xô ngã ngựa con sâu khổng lồ đó.

<Rachel, bên trái mười bước.> Jake hướng dẫn. <Rồi, nhảy đi.>

Tôi kịp thấy Rachel phóng xuống vực. Khi hình bóng của Rachel biến mất, trái tim tôi thót lại. Cả hai trái tim Hork-Bajir của tôi đều thót lại.

Khe vực sâu hàng trăm mét, không có một Hork-Bajir nào có thể sống sót nếu rơi từ đây xuống. Giờ thì đến lượt tôi. Tôi chạy đến mép vực.

<Ôi trời!> Jake kêu lên. <Ở bên trái kia, đằng trước đó, Tobias, chính là hấn!>

Một màn khói dày đặc quây quanh tôi rồi tan đi, giống như một thứ ma thuật nào đó.

Phút chốc, ngay trên mép vực, xuất hiện ba gã Hork-Bajir và một người Andalite, nói chính xác là một kẻ đội lốt Andalite.

Visser Ba.

Hấn đứng ngay đó, ngay bên mép vực như tôi.

Người Hork-Bajir đã nhanh nhưng cái đuôi của người Andalite còn nhanh hơn nữa. Tôi không tài nào đương đầu nổi với một Andalite và ba Hork-Bajir cả.

Rồi bất thành linh, một ý nảy ra trong đầu tôi...

Tôi lờm hấn, y như một Hork-Bajir giận giữ và tuyệt vọng đang lờm vậy.

“Ket Halpak đã tự do rồi.” Tôi gào lên bằng cái giọng Hork-Bajir của mình.

Rồi tôi nhìn hấn, như sẵn sàng sống mái, mặc các vết thương chi chít trên người đang chảy máu.

Visser Ba im lặng nhìn tôi trong vài giây...

Khoảnh khắc im lặng đó thật nặng nề.

“Ket Halpak và Jara Hamee đã là người tự do.” Tôi gào lên tuyệt vọng, và nhào xuống vực.

Phải làm nhanh trước khi hấn kịp tấn công tôi.

Tôi rơi.

Cú rơi thật dài, thật dài...

Trong khi rơi, tôi vẫn cố mở mắt để nhìn và tìm nơi các bạn tôi đang ẩn nấp. Rồi một bàn tay khỏe, ấm và lớn chụp lấy chân tôi, kéo vào.

Tôi bị chộp lại giữa không trung. Một con dã nhân khổng lồ đang dùng sự khéo léo của nó chộp tôi, đưa vào cái hang nằm ẩn trong vách núi.

Trừ dã nhân, không một sinh vật nào đủ sức mạnh và sự khéo léo để chộp được một Hork-Bajir cao hơn hai mét giữa lưng chừng trời như vậy.

<Bắt dính thiệt!> Tôi buột miệng khen Marco.

Tôi được đưa vào hang. Rachel cũng đang ở đó.

Chúng tôi ở đây, đợi chờ và im lặng.

Ở dưới đáy vực, có hai xác Hork-Bajir khác đang nằm sóng xoài ở đó. Một cặp chó sói đang ngấu nghiến thịt của hai Hork-Bajir xấu số này.

Jara Hamee và Ket Halpak nằm im như chết. Jake đã mau chóng bay xuống đáy vực, biến hình thành sói và cùng Cassie diễn màn kịch tuyệt luân này. May mắn thay là người Hork-Bajir có thể tự làm vết thương của mình lành lại mau chóng liền sau đó, như Jara đã từng làm cho chúng tôi coi.

Hai vợ chồng Hork-Bajir này thật giỏi chịu đau và cũng biết đóng kịch đấy chứ.

Tôi ghen hơi.

Liệu tụi Yeerk có bị đánh lừa không?

Liệu tên Visser Ba tinh quái đó có tin là tôi và Rachel đã tự vẫn không?

Tôi chợt nghe tiếng cười ré lên của hắn từ phía trên mép vực.

<Ngu, đồ ngu. Không kẻ nào có thể thoát khỏi đế chế Yeerk. Hai tên Hork-Bajir kia cũng không là ngoại lệ. Nhìn đi, các người hãy nhìn cho kỹ xác của bọn chúng ở dưới kia đi. Đó là số phận của bất kỳ kẻ nào muốn phản bội và trốn chạy khỏi đế chế Yeerk!>

Visser Ba tiếp tục cười, giọng cười đáng sợ của hắn nghe phát ớn lạnh.

<Bọn sói đói sẽ cho hai tên Hork-Bajir ngu ngốc kia một nắm mồi xứng đáng.> Visser Ba rền giọng.

CHƯƠNG 25

Tụi tôi đợi cho đến khi Visser Ba và đồng bọn đi khỏi rồi mới leo ngược trở lên mép vực.

Tất cả mọi người đã hoàn lại hình dạng bình thường và tìm cách băng qua vùng đất mà bọn Yeerk đã đốt để chặn chúng tôi khi này. Mọi thứ cần phải làm thật nhanh vì nếu không Sở bảo vệ rừng sẽ ồ ạt đem người tới chữa cháy, mà tụi tôi lại không muốn bị ai phát hiện hết. Nơi tụi tôi đi qua, lửa thậm chí vẫn còn rần rạt cháy.

Rốt cuộc tụi tôi cũng tìm thấy cái thung lũng đó.

Một cái thung lũng đáng yêu mà người Ellimist đã vẽ ra trong đầu tôi. Khi vừa nhìn thấy, tôi đã biết chính là nó. Lạ một điều là trước đây cả đám tụi tôi chẳng ai biết gì về nó cả.

Tôi đã là một con rối giỏi trong tay người Ellimist. Tôi đã hoàn thành điều mà ông ta muốn tôi làm.

Tôi cũng không hối tiếc là mình đã quá nhọc sức để giúp cho hai người Hork-Bajir này được tự do. Nếu không giúp được họ, để họ trở lại thành nô lệ trong tay bọn Yeerk, có lẽ tôi sẽ phải ân hận nhiều hơn.

Tôi đã từng là một con điều hâu đuôi đỏ, giờ thì tiếp tục như vậy cũng được, có sao đâu.

Đường vào thung lũng ngà hẹp đến nỗi vừa khít với thân hình của mỗi Hork-Bajir.

Những tảng đá đỏ lớn, hoang dại, chạy dài hai bên, không khác gì cảnh trong những bộ phim cao bồi mà tụi tôi từng được coi.

Jake nói. “Tobias, mình ngờ rằng cái thung lũng này không tự nó có từ trước đến giờ đâu.”

<Bồ nghĩ là người Ellimist đã tạo ra nó sao?> Tôi hỏi.

Jake nhún vai. “Biết đâu được, mình thấy nó là lạ thế nào ấy...”

Tôi để chuyện đó trượt qua đầu mình, không vương vấn. Tôi thật sự không muốn nói về người Ellimist nữa.

Ông ta đã gạt tôi.

Ông ta đã không giúp tôi trở lại hình dạng người như trước. Có thể điều ông ta làm cho chủng tộc Hork-Bajir là tuyệt vời nhưng với tôi, sự ích kỷ nhỏ nhen của tôi vẫn cứ dẫn dắt tôi mãi và khiến tôi khó mà quên được nỗi buồn của mình.

Trong khi mọi người xếp hàng một và đi lần theo một lúc như mê cung dẫn vào thung lũng, thì tôi thơ thẩn bay đón một chút gió ấm để tự an ủi mình.

Ngay cả khi bay ở trên cao, nếu không chú ý, bạn cũng không thể nhìn ra được thung lũng ấy đâu.

Nhìn từ trên cao, nó giống như một dải băng được làm bằng các loại cây.

Chỉ khi hạ xuống, vượt qua một tầng lá, tôi mới nhận ra một bờ hồ nằm ẩn bên trong, được bao quanh bằng bờ cát. Những bụi cây dại đầy trái chín rung rinh dưới ánh nắng.

Đó là một cánh đồng mơ ước của con người.

Nhưng với một con chim săn mồi như tôi thì cánh đồng mơ ước của tôi phải khác kia...

Tôi bay vòng trở lại, cũng là lúc mọi người đến nơi. Tất cả ngẩn tò te nhìn một khung cảnh quá đẹp.

“Đẹp quá.” Cassie nói.

“Tụi tôi sẽ sống ở đây hả?” Jara hỏi.

<Phải, chính nơi này.> Tôi đáp.

“Đất lành.” Ket nói. “Đất lành để *kawatnoj*.”

“Là cái gì vậy?” Jake hỏi.

<Minh có nghe họ nói từ này trước đây, nhưng không hiểu. Jara, *kawatnoj* nghĩa là gì vậy?>

Jara Hamee và Ket Halpak phá lên cười, giọng cười thật lạ của người Hork-Bajir.

“*Kawatnoj* là một người Hork-Bajir nhỏ, đứa bé Hork-Bajir.” Ket nói.

“Họ sẽ có em bé.” Rachel dịch lại.

<Họ sẽ là đôi Hork-Bajir đầu tiên có đứa con tự do.> Ax nói. <Người Ellimist đã làm đúng, thung lũng này sẽ tồn tại mãi mãi.>

<Không, không phải cái gì ông ta nói cũng đều đúng cả đâu.> Tôi nói.

“Thôi, tới thiên đàng rồi.” Marco nói giọng giả bộ trang nghiêm. “Còn chưa biết luật hả? Mau ra mắt đi. Rachel, người là người đầu tiên đó.”

“Thiên đàng?” Jara hỏi. “Là tên của chỗ này hả?”

“Dĩ nhiên là không phải rồi, trừ phi hai ông bà có tên là Adam và Eva.” Marco quay lại phía hai người Hork-Bajir. “Tôi nói giỡn đó. Mà hỏi thiệt quý vị là làm sao phân biệt được một người Hork-Bajir là nam hay nữ vậy?”

Jara nhìn Marco, vẻ khó hiểu. “Nam, nữ... là gì?”

“Có ngon thì giảng luôn đi, Marco.” Cassie chọc.

Nhưng Ket hiểu nhanh hơn Jara. “Jara và Ket khác nhau lắm.” Cô ta chỉ vào cái gạc của mình. “Ket chỉ có hai vuốt, còn Jara có ba vuốt.”

“Chỉ có vậy thôi sao?” Marco hỏi.

“Còn nữa chứ, nhưng chỉ có người Hork-Bajir biết với nhau thôi.”

Tất cả mọi người đều phá lên cười.

Các bạn tôi ở lại thêm chút nữa rồi tạm biệt hai vợ chồng Hork-Bajir.

Tôi cố nán lại một chút để tìm giúp cho họ một chỗ ở.

Tôi tìm thấy một cái hang, có thể giúp cho họ an toàn suốt cả mùa đông. Tôi khuyên họ không nên đi ra khỏi thung lũng này, trừ khi bọn Yeerk đã bị tiêu diệt.

Rồi tôi bay đi.

Mọi người về nhà, còn tôi về cánh đồng của tôi.

Mọi người đều có nơi chốn của mình, còn tôi thì không.

CHƯƠNG 26

Hôm sau là ngày Chủ nhật.

Mà ngày nào thì cũng vậy thôi, có quan hệ gì đến tôi đâu.

Rachel một mình ra cánh đồng tìm tôi, nhưng tôi tránh mặt nhỏ. Tôi giả lơ và cứ bay đi, mặc cho nhỏ kêu tên tôi như muốn khóc ở trong rừng.

“Tobias, bạn ở đâu? Tobias, có nghe mình gọi không?” Rachel gào khan cả giọng nhưng tôi nhất mực không trả lời.

Tôi biết mình bậy, nhưng tôi biết tại sao nhỏ đi tìm tôi rồi.

Nhỏ muốn an ủi tôi, rằng mọi chuyện rồi sẽ đổi thay. Nhỏ đến để hy vọng rằng sẽ không thấy tôi tuyệt vọng hay đại loại là cái gì đó giống vậy.

Rồi thế nào nhỏ cũng buồn và trách móc người Ellimist cùng với tôi.

Nhưng tôi đâu có muốn mình bị thương hại. Không cần Rachel xót thương thì tôi cũng gượng được mà, dù là gượng một mình thì cũng vậy thôi.

Nhưng nếu có ai đó tìm cách an ủi và tử tế với tôi, tôi sẽ không chịu nổi đâu.

Tôi sẽ tan nát cõi lòng.

Tôi là điều hâu, một con chim săn mồi.

Tôi không cần ai tội nghiệp tôi hết.

Suốt cả ngày hôm đó, tôi bay đi bay lại trên các điểm lui tới quen thuộc của mình.

Tôi bay và nhìn những nơi ra vào của bọn Yeerk, nhìn chúng thay phiên nhau tới lui...

Tôi khỏe, tôi bình yên mà.

Cho đến khi mặt trời xuống, đêm đến, tôi thấy cáo, gấu, cú lặn lẽ vào cuộc săn đêm của chúng.

Lúc đó, tôi thấy mình sao mà cô đơn quá...

Ax đến.

Ax đi tìm tôi, nhưng tôi lại không muốn trò chuyện với ai hết. Nhưng Ax thì tôi không trốn được.

<Chào Ax!> Tôi nói.

<Tobias, bạn khỏe không?> Ax hỏi.

<Lúc nào cũng khỏe. Xin lỗi nghe Ax, nhưng thật tình là tui chẳng muốn nói chuyện gì hết.>

Ax nhìn tôi, vẻ áy náy. Anh lưu lại ít phút rồi cáo lui.

Tôi biết mình bậy ghê lắm nhưng biết sao được. Tôi có lý do để buồn mà.

<Mày phải chấp nhận thôi.> Tôi tự nói với mình. <Từ giờ trở đi, cuộc đời mày là không nhà, không chăn êm nệm ấm gì hết, không học hành, không còn là người nữa đâu.>

Tôi hình dung ra hình ảnh cuộc đời làm người của mình.

Tôi thấy ánh đèn vàng buổi tối và những vật dụng trong phòng. Nào là tivi, bàn ghế. Nào là sách và tạp chí. Nào là trò chơi điện tử...

Và tôi thấy ba mẹ tôi. Ít nhất đó là cách tôi còn nhớ được đến hai người qua hình ảnh để lại. Ba mẹ đã mất khi tôi còn quá nhỏ nên tôi chỉ có thể biết hai người qua ảnh mà thôi. Đó là những thứ mà tôi đã từng có.

Nhưng bây giờ tôi sẽ không bao giờ được trở lại cảm giác ấy nữa.

Tôi chìm đắm trong nỗi ghen ngào lẩn tủi thân của mình. Có thể tôi hơi ủy mị quá chăng, nhưng cảm giác không còn được làm người nữa cứ làm lòng tôi tan nát.

<Thôi, đành vậy.> Tôi nghĩ. <Dẫu sao thì mày cũng đã từng được làm người, phải chấp nhận phần đời còn lại là chim thôi.>

Ngay khi tôi đang chìm đắm trong những suy nghĩ của mình thì một lần nữa, tự nhiên tôi lại chìm đắm trong không gian màu đỏ tía của người Ellimist. Tôi lại thấy tôi là người.

<Thôi đi.> Tôi cố trấn tĩnh mình.

Dẫu sao đi nữa thì tôi cũng bị sốc với hình ảnh này. Lại một trò lường gạt của người Ellimist nữa chứ gì?

Tôi muốn ngừng suy nghĩ lại. Tôi muốn đi ngủ ngay. Khi ngủ tôi sẽ quên tất cả. Mọi thứ chết tiệt này sẽ trôi qua khi trời rạng sáng.

Tôi nhắm mắt lại, cố ngưng dòng suy nghĩ của mình, để mặc tâm trí mình cho bản năng đơn giản của con diều hâu chiêm lĩnh.

Tôi nhắm mắt lại, cố ngủ nhưng không được, nên lại mở mắt ra.

Rồi tôi thấy nơi tôi đứng, không phải là cảnh cây nữa. Tôi đang ở trong nhà, trong một cái phòng.

Khuya rồi nhưng tôi vẫn có thể thấy ánh dạ quang của những con số lấp lánh trên mặt đồng hồ. Tôi thấy một người đang nằm trên giường ngủ, quấn mền chặt quanh người. Cái đầu bù xù thò ra, tựa trên gối.

Tôi lạnh toát cả người.

Tôi biết căn phòng đó. Tôi biết cái giường đó và tôi biết người nằm đó là ai.

Tôi biết mình không mơ. Tiếng vỗ cánh của tôi làm người đang ngủ thức giấc.

Hắn ngồi dậy, chớp mắt, ngái ngủ. “Ơ... con chim...”

<Chỉ là giấc mơ thôi.> Tôi tự nhiên nói với hắn.

Tim tôi đập nhanh đến mức nó muốn nổ tung ra. Nhưng cùng lúc đó, tôi lại cảm thấy một sự bình tĩnh đến lạ thường. Tất cả những thứ này tôi đã thấy qua cả rồi.

Rồi tôi nhìn lên cuốn lịch.

Trên lịch ghi cái ngày oan nghiệt mà nhóm chúng tôi sẽ bước qua cái công trường bỏ hoang đó.

“Mơ? Mình đang mơ?” Hắn ngồi dậy, hắn nhìn tôi, có vẻ bối rối. “Tôi có quen anh, phải không?”

<Dĩ nhiên.> Tôi nói. <Dĩ nhiên là tôi cũng biết cậu nữa, Tobias...>

“Sao anh lại biết tên tôi?” Hắn hỏi.

<Tôi không thể kể một cách ngắn gọn cho cậu được...>

Tôi đã nhìn thấy tôi, nhìn thấy quá khứ của mình nhưng tôi không biết mình nên nói gì. Hình như tôi đã từng mơ mình gặp một con chim như vậy rồi thì phải.

<Tobias.> Tôi nói. <Ngày mai cậu sẽ đi qua khu công trường bỏ hoang cùng với Jake...>

“Sao?” Hắn ngơ ngàng hỏi.

Tôi chợt cười, buồn bã.

Làm sao tôi có thể nói với Tobias-quá-khứ đó là cậu ta nên làm gì. Làm sao tôi có thể nói trước được với cậu ta là không lâu sau đó, cậu ta sẽ bị kẹt trong hình dạng của một con điều hâu - hình dạng của tôi bây giờ?

Tôi biết sự thật - nhưng tôi cũng không thể trốn thoát nỗi sự thật.

Tôi là Tobias nhưng không phải là Tobias-con-người nữa.

Tôi là một thứ gì đó khác lạ rồi.

Rồi tôi chợt nhớ đến lời nói của người Ellimist. “Rồi cậu sẽ bắt đầu lại. Cậu sẽ ở điểm mà thời gian quay lại từ đầu...”

<Tobias!> Tôi gọi cái con người đang ngái ngủ kia. <Cậu đi ngủ lại đi.>

“Tôi đi ngủ... ngủ? Hình như tôi đang ngủ mà tôi cũng đang mơ nữa...” Hắn ấp úng nói.

<Được rồi. Để tôi giúp cho cậu ngủ lại.> Tôi nói. <Nằm xuống đi và đừng sợ gì hết.>

Người đang ngủ có tên Tobias kia nằm xuống...

Tôi đậu xuống gần cậu ta. Thật nhẹ nhàng với cái cách của tôi. Tôi đâu cần gì khác ngoài việc chạm vào cậu ta.

Mắt của Tobias-người khép lại.

Cậu ta tự nhiên lặng đi.

Đó là cách mà mỗi sinh vật khi bị lấy mẫu ADN đều như thế.

Tôi nhắm mắt lại và tập trung vào cậu ta. Tôi có thể cảm thấy sự chuyển động của một mẫu ADN mới đang truyền vào người tôi.

Khi tôi mở mắt trở lại, tôi thấy mình không còn ở trong căn phòng đó nữa mà đang đậu trên một cành cây.

Thật hay mơ đây, hay lại là một trò đùa độc ác của người Ellimist?

ĐỪNG QUÊN, TOBIAS.

Một giọng nói quen thuộc vọng đến tôi. Người Ellimist.

QUÁ HAI GIỜ, CẬU SẼ BỊ MẮC KẸT TRONG LỐT MÀ CẬU BIẾN HÌNH.

Tôi đâu có cần hỏi lại điều mà người Ellimist nói.

Tôi biết quá mà.

Tôi vừa lấy được mẫu ADN của chính tôi và tôi sẵn sàng để quá hai giờ để được kẹt trong hình hài của tôi mãi mãi. Để không bao giờ là điều hâu nữa.

TA CÓ GIỮ LỜI HỨA VỚI CẬU KHÔNG?

<Có.> Tôi ghen ngào nói.

CÓ VUI KHÔNG, TOBIAS?

CHƯƠNG 27

Sáng hôm sau là thứ Hai.

Đó là ngày Rachel nhận giải thưởng học sinh xuất sắc về máy tính của hãng Packard.

Chỉ có bốn đứa trong toàn trường được nhận giải thưởng này thôi.

Lễ trao giải thưởng được tổ chức trong khu nhà thể dục. Các vị phụ huynh của bốn học trò được giải tới dự đủ mắt hết, ai cũng kiêu hãnh vì con của mình cả. Mấy đứa nhỏ chạy lăng quảng cũng chẳng bị ai la mắng.

Tôi bị hụt phần đầu của buổi lễ.

Tôi rất thận trọng, bạn thấy đó. Tôi phải biến hình thành Tobias và chờ xem có gì bất thường không. Lúc đó, tôi mới dám bước đến trường.

Tôi cảm thấy sợ và căng thẳng quá, nên cứ lấp ló ngoài hội trường một lúc lâu.

Một bà cô nhíu mày nhìn tôi. Hình như bà đã gặp tôi ở đâu đó rồi nhưng không nhớ chính xác là ở đâu hết.

Tôi lẩn vào trong bóng mát. Những bức tường làm tôi buồn chán quá. Không giống chút nào khi tôi là chim và chung quanh mình là bầu trời. Tôi đứng và kiên nhẫn chờ buổi lễ diễn ra, quan sát bằng cặp mắt kém tinh tường của con người. Và tôi nghe đủ thứ âm thanh bát nháo nhưng thân quen chung quanh mình.

Rồi thì buổi lễ cũng chấm dứt, mọi người ủa ra sân. Lúc đó, tôi mới bước ra khỏi bóng râm.

Rachel đứng ở cuối hàng. Nhỏ đẹp ghê, luôn luôn như vậy đó. Nhỏ là Rachel mà.

Tôi thấy Cassie nháy mắt với Rachel khi nhỏ đi ngang qua. Nhỏ trợn mắt và cả hai cùng cười phá lên.

Rồi nhỏ đi ngang qua chỗ Marco đang ngồi. Hắn là một tay nói nhiều, bạn biết mà. Hắn lại diễn một câu gì đó làm Rachel bật cười, và lắc đầu.

Rồi Rachel đi thẳng về hướng tôi.

Tôi thấy ánh mắt của nhỏ lướt qua tôi, giật mình và rồi sững lại nhìn tôi.

Mắt nhỏ mở to.

“Chào Rachel.” Tôi nói với nhỏ, bằng giọng của con người.

HẾT TẬP 13

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>